

Sammelbot 4

N.
1.
2.
3.
4.
5.
6.
7.
8.
9.
10.
11.
12.
13.
14.

DISSERTATIO JURIDICA,
QVA JURA GENVINA
DE

RENVNCIATIONIBVS
FILIARVM,
CLAVSVLIS SVCCESIONIS
RESERVATIVIS, HARVMQVE VALORE
ET
SVCCESIONE HANOICA

SERENISSIMO PRINCIPI AC DOMINO

DN. WILHELMO,

HASSIÆ LANDGRAVIO, RELIQ.
COMPETENTE,

CONTRA IMPVGNATIONES

DOMINI SENCKENBERGII,

AVSPICIIS

ACADEMIÆ RECTORIS MAGNIFICENTISSIMI,
SERENISSIMI PRINCIPI AC DOMINI

DN. FRIDERICI,

HASSIÆ LANDGRAVII, RELIQ.

PRÆSIDE

JOH. VLTRICO CRAMERO,

J. V. & PHIL. D. PROF. JUR. ORD.

DIE XXXI. DECEMBR. A. MDCCXXXVI.

PVBLICE IN AVDITORIO ICTORVM VINDICANTVR,

RESPONDENTE

ADAMO FRIDERICO DE KEVDCELL,

EQVITE HASSIACO.

MARBURGI, TYPIS PHIL. CASIM. MVLLERI.

DISSELTATIO FRIDICA
OVA IVRA GENIVIA
DE
RENVNCIATIONIBVS
FILLIARVM
CLAVSVLIS SVCCSSIONIS
RESERVATIVIS HARMONIE VALORE
MARANTA DISP. X. n. 31.

Cum habeamus communem opinionem, quam sequuntur tot excellentes Doctores, non debemus ab ea recedere propter novam Phantasiam unius Doctoris. Alias Judex, qui omittit communem opinionem adherendo opinioni singulari unius Doctoris, facit litem suam.

COMPTINTE
CONTRA HERRMANNUM
DOMINI SENCKENBERGII
ACADEMIE RECTORIS MGDALINENSIS
SERENISSIMI PRINCIPIS AC DOMINI
DN. FRIDERICI
HASSIE LANDGRAVII REIG.
JOH. ALRICO CRAMERO
J. V. & PHIL. D. TROE IVR. ORD.
DIE XXII DECEMBER A. MDCCLXXXVI
PABLICE IN AUDITORIO ICITORVM VINDICANTVR
R. P. P. P. P. P.
ADAMO FRIDERICO DE KEVDELL
EQUITE HASSIACO
MARBRG. TYPIS PHIL. CASIM. MALLERII

*SERENISSIMO PRINCIPI
AC DOMINO,*

DOMINO

WILHELMO,
HASSIÆ LANDGRAVIO,
PRINCIPI HERSFELDIÆ,
COMITI CATTIMELIBOCI, DECIÆ,
ZIEGENHAINÆ, NIDDÆ, SCHAVMBVRGI
ET HANOVIAE,
&c. &c.

*POTENTISSIMI SVECORVM
REGIS,*

HASSIÆ LANDGRAVII,
IN TERRIS HEREDITARIIS
VICARIO,

EXERCITVS EQVESTRIS FOEDERATI BELGII
GENERALI LOCVMTENENTI,
LEGIONIS PRÆTORIANÆ DESVLTORIÆ
CHILIARCHÆ,

NEC NON

OPPIDI TRAJECTI MOSANI
SVPREMO PRÆFECTO BELLICO,
&c. &c.

*PRINCIPI AC DOMINO
LONGE CLEMENTISSIMO.*

SERENISSIMO PRINCIPI

AC DOMINO

DOMINO

WILHELMO

HASSIAE LANDGRAVIO

PRINCIPI HERSFELDIAE

COMITI CATTIMELIBOCI DECIE

ZIEGENHAINI, NIDDE, SCHAMBERGI

ET HANOVIAE

&c. &c.

POTENTISSIMI SVECORVM

REGIS

HASSIAE LANDGRAVII

IN TERRIS HEREDITARIIS

NICARIO

EXERCITVS FOESTERIS FÖDERATI BELGI

GENERALI LOCMANENTY

LEGIONS PRATORIANE DESVLTORIE

CHILMARCHE

REGION

OPPIDI TRAJECTI MOSANI

SPREMO PRAEFECTO BELLICO

&c. &c.

PRINCIPI AC DOMINO

LONGE CLEMENTISSIMO

PRINCEPS SERENISSIME
DOMINE
CLEMENTISSIME.

Tantæ sunt virtutes
TVÆ, quibus in-
ter Principes ævi
nostri, quidni & Se-
culorum præteritorum? non
minus in pace quam bello e-
mines, ut eæ in admirationem
rapiant omnes, ad quos fama
earundem pertingit. Cum
ipse Tullius fateri cogatur
se verba reperire non posse,
):(2 qui-

quibus tanquam vivis coloribus easdem depingat; ego profecto, cui verborum copia non est, summe temerarius forem, si ad eas deprædicandas animum appellere auderem. In his non postremum locum sibi vindicat justus ac æqui Amor, qui tam in Republica administranda, quam in Bello gerendo actionibus Principum ac Heroum omne conciliat decus. De eo dubitare non erubuit SENCKENBERGIVS, cui in Academia Gottingensi
extra

extra ordinem Jura docere
 datum est, in Dissertatione ibi-
 dem ventilata conatu temera-
 rio Jura Successionis Hanoi-
 cæ Pacto & providentia
 Majorum SERENITATI
 TVÆ quæsitæ impugnans, &
 ne nihil dixisse videatur, re-
 cepta apud Doctores Juris
 Principia a Præside hujus Dis-
 sertationis demonstrativa ra-
 tione stabilita suggillans. Ne-
 cessitatem respondendi hoc
 ipso eidem imposuit: fieri au-
 tem non potuit, quam ut cau-
 sam

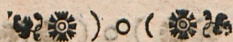
fam suam privatam agens
TVA etiam PRINCEPS
SERENISSIME, DOMINE
CLEMENTISSIME, Jura
attingeret, quatenus SENCKEN-
BERGIVS ad ea impugnanda e-
vertere conatus est principia
istis faventia. Mihi igitur, qui
haud postremum felicitatis
meæ partem agnosco, quod
sub cœlo Hassiaco auram du-
cere divina providentia jus-
sit, impense gratulatus sum,
quod hujus Dissertationis pu-
blicæ defendendæ copia mihi
facta

facta fuerit. Quodsi pro ea,
 quæ TIBI est, PRINCEPS
 SERENISSIME, Clemen-
 tia hunc meum conatum SE-
 RENITATI TVÆ non dis-
 plicere intellexero; me abun-
 de felicem per vitam omnem
 deprædicaturus sum, quippe
 hoc indicio certissimo persua-
 sus, me in TV A gratia o-
 mne præsidium reperturum.
 Quod superest in pia vota ef-
 funditur animus. Servet TE
 Deus, PRINCEPS SERENIS-
 SIME, DOMINE LONGE
 CLE-

ADAM FRIED. DE REVDIT.

CLEMENTISSIME, ut sub
Regimine providæ Curæ
TVÆ a POTENTISSIMO
REGE, PRINCIPE ac DO-
MINO NOSTRO, commis-
so floreat HASSIA, & de no-
vis in dies lætetur incremen-
tis! Ita vovet

PRNCEPS SERENISSIME,
DOMINE CLEMENTISSIME,
SERENITATIS TVÆ

Marburgi Cattorum
D. xxii. Decemb.
A. O. R.
M DCC XXXVI.

*Humillimus & subjectissimus
servus*

ADAM. FRIED. DE KEVDELL.

ERRATA TYPOGRAPHICA POTIORA.

Pag. 3. lin. 6. lege masculino extincto. pag. 6. l. 7. leg. cujuscun-
que sexus. pag. 10. l. 18. pro improbe, leg. improle. pag. 13.
l. II. pro fine, leg. fine. pag. 16. l. 2. pro transfert, leg. transfert.
§. 7. l. I. pro sum motum, leg. summotum. pag. 21. l. I. pro con-
ditionis, leg. conditionis. pag. 24. l. 7. pro cesser, leg. cessat. pag.
25. l. 19. leg. simile non videntur. pag. 27. l. II. pro conjectari, leg.
conjectare. pag. 33. l. 8. pro defistit, leg. defistit. pag. 60. l. 18. pro
SENIORE leg. SENIORI. pag. 81. l. 23. leg. ratio autem juris.
Reliquis passim forsitan occurrentibus **BENEVOLVS LECTOR**
veniam dabit.

ERRATA TYPOGRAPHICA POSTORA.

L. 55. 155. §. 1. ff. de Reg. Jur.

*Non videtur vim nec dolo fa-
cere qui suo jure utitur.*

DISSERTATIO JURIDICA.

CAPVT I.

DE

RENUNCIATIONIBVS FILIARVM
CLAVSVLIS SVCCESIONIS RESERVATIVIS
HARVMQVE VALORE.

§. I.

quidem in Dissertatione de Pacto Hereditatis Renunciatae reservativo §. 24. propositionem: *Filiae reservatricis heredes conditione existente in portione renunciata filias ultimi masculi excludunt*, jam jam demonstratam dedi, eandemque in Scholio subjuncto contra illa quae a GUNDLINGIO, BOEHMERO, & FLEISCHERO obmota, in tuto collocavi. Atat videas Dominum SENCKENBERGIUM in

A

in Disquisitione, qua Filiam ultimi Gentis sue in Regnis & Principatibus privative succedere, Gottingæ modo præterlapso Mense Augusto deducere annisus, tenebras ut offundat luci omni nisu laborare. Quin & quod mireris, sibi persuadet se arcanorum suorum recludere thesaurum, cum tamen non propinet, nisi quæ HYSMANNVS apud BESOLDVM (a) olim jam apposuit, & GVNDLINGIVS recoxit (b); adeoque crambem bis coctam. Quam insipida vero ea sit, jam KELLENBENZIVS HYSMANNVM convicit (c), & Dissertatio nostra neminem dubitare finit, cui gustus non depravatus. Totum Opus Volufianum in C. VII. distributum, quorum Sextum de Renunciationibus filiarum clausulis successione reservativis harumque valore, & Septimum de successione Hanoica agit. Atque hæc duo sunt, quæ pomum eridis in se continent. Cætera enim principia saltem suppeditant, quibus suam superfruit sententiam, quæ partim vera, quamvis ab aliis dudum occupata & ad nauseam usque ruminata, partim ita comparata, ut si transeant, nos in Disquisitionis hujus valore trutinando non morentur. Sic quid ad nos successione ratio apud Græcos, quæ integro C. III. pertractata. Cur non etiam successione apud Ebræos peculiare caput destinatum? Multo magis hocce ad ostentationem Censori fuisset: nam & Rabbinica allegare potuisset, quæ Jctis minus familiaria quam Græca, quin imo multi forsan ipsum supra nubes ambulare & solum sapere credidissent, si legisent: *Choschen Mischpat Hilchos Nachlos Siman 276. Saif. 1.* סדר נהלות כך מי שמח בנו יורשו. Sed age ad rem progrediamur.

(a) Consil. 14. p. 385.

(b) in Disput. de Renunc. Hered. Filiar. Illustr.

(c) Quæst. 20. ap. Schilt. p. 790.

§. II.

A. §. 70. usque ad 76. Dn. CENSOR afferit, *Renunciatio- nes & Reservationes superflui quid fuisse*. Si quæsi- veris ecquæ ratio? illa huc redit, quod eum saltem in finem introductæ fuerint, ut quæ in se plana erant, veluti suc- cessione masculorum cum exclusione filiarum & regressus stemmate masculino ad bona renunciata, a litibus non necessariis vindicarentur. Adesdum, Musis tuis gratu- lor tam gloriosam rationem! Precario supponis mascu- lorum successionem cum exclusione filiarum recepto Ju- re Romano in se planam fuisse. En! ipsemet confite- ris §. 72. Jus peregrinum omnia inundasse, & §. 70 Jus nonnisi peregrinis imbutos fuisse. Quod sane certissimum indicium, ordinario Jus Romanum contra Jura dome- stica antiqua invaluisse. Ecquis negat, ordinarium præ- sumi, extraordinarium probandum esse? Vtique igitur pro Jure Romano contra Jura antiqua adeoque etiam pro successione liberorum promiscua, contra successionem fratrum cum exclusione sororum præsumendum erat. Communis hic novaturientium error de præsumptio- ne pro Juribus Germanicis antiquis contra Jus Romanum, non erat tanquam res confessa supponendus. Quem fu- git Jus Romanum a Germanis præter alias causas ob hanc quoque introductum fuisse, quod Germani mores pri- stinos rigidos & incultos, seu ut CONRADVS VRSPER- GENSIUS ad A. 1175. (d) eos vocat, gentis indomita & a- grestis, fastidiverint? Eheu! vero quot non ab hisce mori- bus profluxere jura antiqua! Ob idque Juris Germanici illius antiqui contra Jus Romanum defensores a fruge ad glandes

A 2

(d) p. 227.

glandes reverti haud absque limato iudicio pronunciavit Magnus LEIBNITIVS (e). An non ergo masculis ad iura antiqua provocantibus admodum probabiliter obijci poterat, illa amplius in vigore non praesumi, sed contra filias ad Jus Romanum provocantes eorum observantiam probandam esse? Ex quo apparet litem super successione promiscua non adeo absolute non necessariam, sed potius ob difficultatem probationis admodum incerti eventus dicendam fuisse. Meminisse hic debuisset CENSOR, CAROLO IV. in ipso Pacto confraternitatis Landgravorum Hassiae & Marchionum Misniae A. 1373. referente ZASIO (f), id maximo offencilo fuisse, quod in Allodiis filiae excluderentur. Si dein considerasset A. 1300 & 1400 paucissima Nobilium Franconicorum, Suevicorum & Rhenensium bona avita feudalia fuisse, quod BURGERMEISTER (g) & CASP. LERCH a DURMSTEIN (h) annotarunt; profecto ni in sole caligare voluisset, foeminarum cum masculis ad successorem adspirantium in Jure Romano fundatam intentionem saltem admodum probabilem agnovisset. Ratio proin erat, cur masculi cum filiabus transigerent. At quæso quid aliud Renunciatio involvit quam transactionem? Hanc vero lite incerti eventus existente superfluum dicere, perinde est ac eandem negare. Atque idem tene de Reservationibus. Regressus ipsis controversus redditus, quoties eis in quorum gratiam renunciaverant sine masculis descendantibus mortuis, regredi volere. Claret id in Formula apud Per-Illustrem Dn. de

LV

(e) Scriptor. Brunsvic. T. I. p. 79.

(f) Tom. VI. Opp. L. 2. Conf. I.

(g) vom Adels Herkommen p. 304.

(h) P. II. p. 194.

LVDOLPH (i): vom Ableben meines Herrn Bruders und dessen ehelichen männlichen *descendenten*/ soll mir und meinen Erben bey allen väterlichen Erb-Güthern das vorbehaltene Successions- & Recht dergestalten offen stehen und bleiben / als wenn kein Verzicht vorgegangen / item mit und ohne Recht. *Renunciando ergo transigentes foemina cur superflua egissent regressum in casum masculorum extintorum sibi expresse reservantes? Cum sic citra controversiam, quasi re judicata, eundem petere poterint, juxta l. 20. C. de Transact. non minorem auctoritatem transactionum quam rerum judicatarum esse, recta ratione placuit.*

§. 3.

Tecum ergo habita & noris mi Optime, sententiam tuam, quod nil novi reservatio det, ficulneam esse. An ignoras, transactionem novam debendi causam constituere l. 65. §. 1. ff. de Condict. indeb. l. 23. C. de Transact? Qui ergo nil novi filiae per reservationem quaesitum asseris? Portione renunciata equidem amplius nil petit, & Jus antiquum in ea succedendi quasi renunciatione nunquam facta sibi conservat. At ex alia causa debendi. Non illa controversa, qua regressus multis dubiis erat involutus, sed nova quae tantum robur habet, ut judicato aequiparetur, nec ullo modo rescindi possit, quæve ut sustineatur, omnem interpretationem fieri debere nemo non concedit (k). Ex eo quoque facile collegeris, non obstare primas, quarum §. 74 mentionem injicis *renunciationum reservationibus munitarum Tabulas.* Ne fideiculis

(i) T. III. Obf. For. O. 247. p. 31.

(k) Bohmer Consult. T. I. p. 11. R. 36. 42.

culis enim plus inde extorseris, quam quod renunciatrices Jus ei cujus bonis renunciarunt, succedendi in certum casum sibi conservaverint. Et in eo præprimis tefellit opinio, quando existimas, *reservatricibus ipsum Jus commune, reservatione non adjecta minime futurum fuisse.* Quod quoad ultimo proximiores equidem sefita haberet, si Fratri vel ultimo ex fratre sexus descendenti ab intestato succedendi sibi reservassent Jus. Sed in eo laboris. Sic dum Anna Leiningensis sibi reservavit regressum, si nulli ex patre superstites fuerint filii: *Und wer iz daz mein Vater abgionge von Todes wegen, do Gott vor sy, und nit sine Enliesse,* quod recte de descendantibus ex filiis quoque intellexeris (1), non reservavit sibi Jus ultimo ex fratribus vel descendantibus eorum, sed patri succedendi, *so solte ich allemin Recht vor mir haben, an mins Vatern Erbe.* Quod sane illa bona non completitur, quæ a fratribus vel descendantibus ex iis postea acquisita. Et Jure communi tum heres fratris vel descendantium ex Testamento succederet. Vnde patet reservatricem conditione existente ex pacto succedere. Idem quoque obtinet, si renuncians in casum cujusque sexus ex fratribus descendantium extinctorum sibi reservasset regressum. Et tunc cum sibi ad bona renunciata (*darzu ich gebohrn were*) eundem reservaverit, postea a fratribus eorundemque descendantibus acquisita subintellexisse cenferi nequit; consequenter nec sibi ultimo ex fratribus descendenti cujusque sexus ab intestato jus succedendi reservavit. Quoniam igitur jure communi eo in casu heres ex Testamento ultimi descendantis succedere posset; evidens rursus est quod reservatrix jus commune sibi non reservaverit. Quid clarius

(1) Lyncker R. 177. n. 8.

clarius inde, quam quod reservatio fœminæ novi quid existente conditione det, quod Jure communi non habet. Cui accedit quod non solum proximiores sed & remotiores regressum sibi reservaverint, quibus dubio procul jus commune deest. Atque id est, quod ultimi ex iis in quorum favorem renunciatio facta facultatem testandi limitat, ut secundum Per-Illuſtr. Dn. de LVDOLPH(m), reservatrici portionem filialem, quæ ipsi competiisset scribendo heredem alium testamento adimere non liceat, si vero de fraterna & fortassis ulteriorum masculorum hereditate quaestio sit, testamenti factio de bonis ab unoquoque quaeritis non impediatur. At jure communi facultas testandi illimitata. Vel ex eo solo tibi innotescere potuisset, Pactum reservativum novi quid dare, nec solum jus antiquum conservare. Etenim si nil inde novi, unde reservatricis jus ultimi facultatem testandi limitandi? Nec quicquam movet quod opponis, *peissime actum fuisse cum illis fœmellis, quæ renunciantes, reservationem non adjece- rant, quod ab origine renunciationum factum.* Sufficit modo de fine constiterit, quod nempe in favorem stemmatis masculini renunciatio facta, **zur Erhaltung des Adels- lichen Stammes und Nahmen.** Hoc cessante, per notoria ipsam renunciationem cessare debere, INGOLSTA- DIENSES (n) pronunciant. Nec mirum cum taciti & expressi eadem sit vis. Et quoniam conservatio stemmatis masculini renunciationibus causam dedit, quod non negabis; ab origine ejus solius gratia renunciationes factas esse præsumendum. Cui consequens ab origine renuncia- tionum expressa reservatione opus non fuisse. Postquam

(m) Per-Illuſtr. Dn. de Ludolph. T. III, Obs. For. O. 249. p. 37.

(n) apud. Schilter. p. 79.

vero alius finis veluti dotis largioris una vice acceptanda gratia renunciaciones fieri fuisse, ut omnes lites super fine renunciacionis, & ratione successione inde inferenda, uno ictu tollerentur, regressum expresse reservari intererat.

§. 4.

Sed instat CENSOR §. 75: *Dum nihil exprimitur, ex communibus Juris regulis semper contrahentes se ei accommodare voluisse censendi, quod jus hoc in casu alias statuerat.* Cum autem renunciatrix finem expresse conservationem nempe stemmatis masculini, vel ipsos masculos, quibus extinctis pro renunciata ulterius habere nolit, quæso te, quid amplius exprimendum? Triplici modo renunciare poterat, vel simpliciter, vel in casum descendendum cujusque sexus, vel masculini saltem. Si hoc ipsi placuerat, cur adhuc exprimeret, se non renunciare in casum descendendum sexus foeminei? Multo minus ergo se non renunciare in casum, quo ab ultimo masculo filia superstes, exprimere tenebatur. Nonne hoc per se patet? Certe perinde est, acsi dixisses, juramentum minoris corporale super remediis ratione ætatis competentibus præstitum, beneficia majorum quoque excludere, veluti querelam l. 2. C. de Rescind. vend. quod non expressum id fieri non debere? Quemadmodum hoc absurdum & v. gr. dicta querela nihilominus adhuc competit, atque ad eandem excludendam requiritur, ut expresse minor jurato renunciaverit, quod nec ratione ætatis, nec alio quocunque modo contractum impugnare velit (o); ita similiter in casu præsentis pronuntiandum, quod nempe filia successione in casum masculorum extinctorum saltem renunciatis, eidem

simul

(o) Lauterbach. Colleg. Theor. Pr. L. 18. T. 5. §. 59. (w)

simul in casum foeminarum ex masculis superstitem non renunciaverit. Dic mihi cur dantur reservationes in casum demortuorum cujusque sexus descendendum, si sub istis quæ in casum demortuorum masculorum fiunt, etiam hæc in casum descendendum foeminarum mortuarum comprehendatur? Quod si masculi in huncce adhuc casum renunciatricem excludi voluere, cur non ut apertius verba concipiantur fecere? Renunciatrix hoc non debebat expressisse. Vtique igitur contra ipsos pro renunciatrice interpretatio fieri debet, secundum regulam vulgatam: *fieri interpretationem contra eum, qui apertius poterat legem contractui dicere.* Inquire hic in casum, quem ad regulam hancce illustrandam format TITIVS (p): *si emtor, inquit, servum rei venditæ addi potest, debetur ille, de quo sensit venditor: arctior enim obligatio in illo non reperitur, licet forte emtor de certo alio quo servo cogitarit, debebat enim hoc expressisse, quod dum non fecit, negligentie suæ pœnam merito velut luit.* Mutatis mutandis facile hæcce ad casum præsentem applicaveris. Et masculi suæ negligentie pœnam luant, quod in renunciatione exprimi non curaverint, ut filia ab ipsis relicta renunciatricem adhuc excluderet. Vnde nec arctior renunciatricis a successione abstinendi est obligatio, quam donec conditio expressa masculis deficientibus extiterit. Memento porro Renunciationes, respectu filiarum, stricte tanquam odiosas interpretandas esse (§. 96 *Diss. I.*). Cui profecto repugnat, si ad descendentes foeminini sexus extendantur: quoniam verba de masculis saltem concepta id quod INGOLSTADIENSES (q), TVBIN-
B
GENSES

(p) ad Lauterbachium Tit. de Contrah. emt. verb. facienda est interpretatio. (q) c. l. p. 84.

GENSES (r), PAVLVS GALLERATVS (s), & STRYKIVS (t) jam adverterunt. Eo magis quoque extensio præcavenda, quo magis a Jure communi de successione promiscua liberorum receditur. Quid vero huic convenientius, num si masculis deficientibus reservatrix exclusâ esse definit, & cum filia relicta ad successorem admittitur, an si diutius etiam per filiam masculi ultimi ab eadem exclusâ manet? Prius reor. Quod sub finem §. 75. mones, fateor me non assequi. Ita argumentaris: *extinctis masculis, nil nisi id fiat, ut renunciatio non facta habeatur. Ergo novum Jus filiae tum oriri non potest, ultra id quod Naturæ & Germanica Jura concedunt.* Potius contrarium inde sequitur. Quoniam enim extinctis masculis id fiat, ut renunciatio non facta habeatur, ea vero non facta foemina renuncians successura fuisset; evidens est, eandem quoque extinctis masculis ad successorem admittendam esse. Jam vero renunciatrix ultimo masculo improbe mortuo demum succederet, *per concessâ.* Ergo fatearis necesse est, extinctis masculis novum Jus filiae oriri, quod a jure communi recedit. Sed hoc ipsum in casu præsentis Jure Naturæ conceditur, utpote quod pacta servari jubet. Ecquis tibi concedet, filiam successionem jure antiquo Germanico competentem sibi reservasse? Reservavit sibi eam cui renunciavit. Renunciavit vero successionem Jure Romano competenti: utpote ab origine Renunciationum moribus Germanorum jure succedendi destituta. Ergo etiam successionem Jure Romano

(r) 2p. Harpprecht. Tr. Academ. 7. p. 2. R. 6. n. 90.

(s) de Renunc. Dec. 33. n. 10, seqq. coll. Paulo Rubeo in Addit. Dec. 33. n. 45.

(t) Klock T. 4. C. 13. n. 23. Bruckmann. Vol. 2. c. 3. n. 74. Richter Dec. 69. n. 29.

mano tempore renunciacionis competentem sibi reservavit. Sique successioem jure antiquo competentem sibi reservasset, eandem utique agnovisset. Sed tantum abest ut illam agnoverit, ut potius eam ex Jure Rxmano impugnaverit.

§. 5.

Nec hilum movet, quando *in dubio non presumi*, ais §. 76., *fratres filiabus suis aut posterorum suorum, quæ & ipsæ liberorum nomine veniunt præjudicare voluisse*. Idem namque nec de filiabus presumi Doctores jure optimo maximo statuunt (*u*). Ec quale jus masculorum supponis o bone? Illud quod legibus antiquis sorores excludendi sibi vindicant, admodum incertum est, quin pro sororibus per superius deducta militat presumtio. Neutiquam ergo filiabus suis præjudicare dicendi sunt, si cum sororibus transigant, & jus quod prætendunt in casum stemmatis masculini extincti remittunt. Masculis quoque a sororibus fit remissio, dum una cum fratribus ad successioem adspirant, nunc vero masculis extinctis demum succedere volunt. Quid si nonnisi vicissim illo remisso sorores transigerent? Incerto sane litis eventui causam relinquerè tenerentur masculi, quod vero toti familiæ præjudicium inferre posset. Quoniam igitur hujus conservacionem curæ cordique habuisse presumendi non sunt. Falleris quoque quando existimas, *negotium renunciacionis filie, de quo questio vertitur, eam ob causam non celebratum, ut filia ultimi masculi excludatur*. Quoniam sub clausula reservativa in casum masculorum

B 2

extin-

(*u*) Knipschild de Privil. ac Jur. Nobil. L. 3. c. 12. n. 259.

extinctorum celebratum; hæc ejus causa finalis fuit ut renunciatrix excludatur donec masculi extincti; consequenter masculis extinctis renunciatrix ad bona renunciata rursus admittatur, adeoque filia ultimi excludatur: cum unius inclusio fratrum nempe & masculorum sit alterius exclusio (v). Hinc non necesse, quemadmodum sæpius monui, ut de exclusione filia ultimo defuncti, expresse quaestio fuerit. Sufficit quod reservatrix ulterius quam masculi superstites adeoque foemina rursus admittantur, exclusa esse noluerit. Verba generalia debent verificari in qualibet specie sub genere contenta. An ignoras transactione generali controversias sub uno genere comprehensas sublatas censeris (w)? Quod porro ogganis, valde decrepitum est, quasi *omnia capienda sint secundum mentem atque intentionem renunciacionem recipientium*. Proh hominum fidem, itane cum renunciantibus in favorem masculorum agere jus fasque est! Quid si Masculi renunciacionem abdicativam intelligerent? Recole memoria quæ GROTIUS docet (x): *verba ejus qui conditionem oblatam accipit formam negotio dant, si absoluta & in se perfecta sunt, h. e. si non ad verba conditionem offerentis referantur*. Quis hic est conditionem offerens? An non Frater renunciacionem poscens & recipiens? Dumque foror hanc conditionem acceprans, regressum sibi reservat, an non verba ejus absoluta sunt, nec se referunt ad verba offerentis Fratris, qui renunciacionem absolute fieri mallet? Et vero sic prona consequentia, non

(v) Paris. L. 2. C. 20. 41. Consil. 23. n. 24. Reusner. Consil. 12. n. 65.

(w) Ba hmer T. II. Cons. I. 86. 5. 6.

(x) L. II. C. XVI. §. 32. de J. B. & P.

non ex mente renunciacionem recipientium sed facientium interpretacionem fieri debere. Infirmam quoque est ratio, quæ pro regula illa militet, quod nempe *renunciacionem recipientes aliquid suis derogare dicantur, renunciantes autem superflua tantum agant.* Hoc præter te tuosque nemo dixerit. Sapit *πρωτος ψευδος* de certo fratrum forores excludendi jure: quod neminem seducet, qui renunciaciones a prima origine æqua lance ponderaverit. Nec *abhorret*, ut tibi videtur, *hæc filie ultimi masculi exclusio a paciscentium mente.* Erue illam ex ratione finali renunciacionis: quod sine triciis fieri potest. Cum eadem familia per masculos in splendore conservatio sit; mens renunciatrix, necessario fuit, ut expirante agnatione in oculis habita, etiam renunciatio simul tota evanescat; sicque renunciatrices earundemque heredes præ filiabus ad bona renunciata admittantur. Ita etiam FROMMANN: *cum renuncians, inquit, indifferenter se suosque filios ad conservandum familie splendorem, hac sua portione privavit, nullus vel communi sensu præditus reputare vel præterire potest, illam fratris v. gr. filiam in consideratione habuisse, ut ad eam quidquam de sua portione ullo in casu perveniret.* Dein dabo fratres plus intendisse, renunciatrix nempe ab hereditate quamdiu cujusque sexus descendentes superstites, abstinere debere. Minus tamen foror respondit, scilicet quod tantum abstinere velit, quamdiu masculi ex ipsis superstites. Qui casus hercle prorsus similis est ei, quo stipulator plus petiit & promissor minus respondit. Enimvero per §. 5. Instit. de inutil. Stipulat. Stipulatio non subsistit, nisi in quantum idem quæsitum. Hinc nec pactum renunciativum amplius subsistit, quam quatenus renunciatrix fratribus sine masculis decedentibus, aut his extinctis ad successionem admittatur.

tur. Quid ergo? nonne pacifcentium mens sponte patefcit. Ipse fomniaries crediderim, si amplius adstrueres, *de renunciatrix ultimo masculino extincto ad successionem admissione ne per somnium cogitatum fuisse.* Et somnia; hoc tamen largieris, generalem transactionem etiam ad ea extendendam esse, de quibus forte cogitatum non fuit, si appareat ex verbis & mente transigentium, eos si de iis mentio facta fuisset transigere voluisse (y): quemadmodum etiam generaliter verum, pro expresso semper id habendum, quod partes ad interrogationem sic expressissent (z). Certissimum autem est, ajunt TVBINGENSES (a), *si foemina renunciatrix interrogata fuisset, an fratrum filias vel Neptes sibi suisque liberis propriis preferre velit, eam negative responsuram, cum Juris praesumptio dicat, quod nemo alienam sive extraneam sobolem & posteritatem sibi suisque voluerit preferre, suumque jactare.* Quamobrem nec putem aliis clausulis nec longe majori attentione opus fuisse in tam gravi contractu, ubi filia excludi debuisset. Quam majorem attentionem, quas alias tibi fingis clausulas? Fratres specialiter renunciatrix stemmate extincto promittunt regressum, nec sine illa speciali promissione soror se transacturam sed eventum litis expectaturam declarat. Quae major attentio concipi potest! sit ita quod de praetensione filiae ultimi masculi nil actum sit. Constat tamen licet in Transactione de certis tantum praerensionibus actum sit, illam tamen ad alias porrigendam esse, si constet contrahentes omnia comprehendere voluisse (b). Inde quoque collectu facile, *clausulam successio-*

(y) cit. Diff. §. 75. (z) Struv. Ex. 6. th. 60.

(a) in Responso de 15. August. A. 1721.

(b) Joseph. Vrcolus de Transact. Quaest. 81. n. 18. Trentacing. Var. Ref. L. 3. Tit. de Transact. Ref. 2. n. 10.

cessiois reservativam non tantum enunciativam & obiter saltem adjectam esse, prout lectori persuadere conaris: quæcunque enim clausula non simplicem assertionem sed specialem promissionem involvit, illa pro dispositiva habenda (c). Atquin ita clausula successiois reservativa comparata: quid quod reciproca ista specialis promissio transactioni causam dedit, cum alias soror transactura non fuisset. Cui addo, ut liberalis sim & concedam quæ ponis, verba enunciativa, si inter eosdem disponentes prolata, & voluntas enunciantis inde liquet, pro dispositivis nunquam non haberi (d).

§. 6.

Vrges porro Jure Germanico in parentis potestate non fuisse in filiarum præjudicium de bonis suis disponere, vel pacto hereditatem alii dare; consequenter nec renunciaciones etiam parente aut avo volente renunciantibus aliquid juris contra filiam tribuere potuisse. At falso rursus bona renunciata patris bona supponis. Hoc erat in quæstione, feminaeque ut modo ostendi, in Jure Romano fundatam habebant intentionem. Et quamvis masculi hoc contra Jus Germanicum non valere asseruissent, valde tamen ipsis timendum erat, ne Judices nonnisi peregrinis imbuti secundum Jus Romanum pronunciarent. Causa proin maxime dubia erat. In negotiis dubiis vero suadenda transactio. Quodsi ergo Patri permissum, de ipsis liberorum rebus ex probabili causa transigere (e), cur non multo magis in casu præsentis Transactio subsistat, ubi Pater ad-
huc

(c) Boehmer T. II. Resp. 371. n. 9.

(d) Nic. de Passer. de verb. enunc. L. 1. Quæst. 3. n. 38. 39.

(e) Boehmer T. II, R. 598.

huc sibi vindicat bona, eademque demum saepe in nascituros, quin posterorum suorum filias transfert. Nunc fas sit addere, quod §. 77. affers *exemplum Illustris Ducatus Austriae, de quo Duci, cui multo magis circa terras suas ac cuiquam in Germania licet, permixtum non sit, iura filiarum vel in re minima subvertere, ad Rhombum ut Accursii verbo utar, non pertinere. Supponit illud bona non litigiosa, renunciata vero de quibus hic quaestio, litigiosa erant. Amabo doce convenientiam! Non ergo stat, sed ruit, nec velle nec posse cum in cuius & posteritatis favorem renunciatio fit, renuncianti aliquid tribuere, unde filius praedictum succrescat. Ut taceam de alia laesione filiam ultimi masculi queri non posse, quam quae omni transactioni inest, quatenus nempe quavis remissionem juris continet, per vulgata.*

§. 7.

I nunc & firma sum motum argumentorum tuorum ex legibus antiquis depromptorum nexum. Visus tibi fuit arctus, in examine vero admodum laxus repertus. Sic colligas sarcinulas, novitatis, ut ais, odoris vel mavis foetoris evitandi causa, ad quorundam summorum Juris Consultorum autoritatem confugiens! parum praesidii ibi invenies. Tua equidem inibi in id evecta deprehendes, super quod ascendere non possunt, at quam nihil nec eo fecius conficiant, jam in Diss. II. invictis evici rationibus. Quid igitur cum nihil his omnibus reponas adhuc haeres? Et meae sententiae patrocinantur, quibus nemo jus suffragii negaverit. Evolve Dissertationis meae secundae §. 24; magno numero tibi occurrent. His junge, ZASIVM(f), CRAVETTAM(g), MYNSINGERVM(h),

GYL-

(f) Conf. i. L. 2. n. 2.

(g) Conf. 127. n. 3. 4.

(h) Decad. X. Resp. 97.

GYLMANNVM (*i*), KNIPSCHILDTIVM (*k*), FROMMAN
 NYM (*l*), SCHWEDERVUM (*m*), HERTIVM TVVM (*n*),
 FACVLTATEM INGOLSTADIENSEM (*o*), STRYKIVM (*p*) &
 sexcentos alios. Ohe Bellator, quam infirmæ, quibusc
 circumdedisti, sunt copiæ! imo iis omnibus vel unum
 LVDOLPHVM pro ea qua in Foro pollet autoritate ma-
 xima opposuerim. Prome ejus verba (*q*), & Tu Lector
 ad singula attende: *Filia*, inquit, *renuncians paternæ,*
maternæ, fraternæque hereditati reservat successionem, se
fratres sine masculis decesserint. Abierunt e vita fratres re-
lictis filiabus. Alter e fratribus masculos liberos suscepit,
sed patri præmortuos. Integrum esse jus filie renuncianti,
ejusque heredibus non est dubium, neque per natiuitatem
masculorum, quibus pater supervixit excludi, juri est con-
sentaneum, KELLENB. Quæst. 18. & §. 15. Consuetæ ali-
*cubi est filiarum renunciationis formula **bis auf einen lez-***
digen Anfall; Filii quidem fratrum renuncianti præfe-
rentur, sed non filie. Et hunc sensum esse illius formulæ
tradit, KELLENBENZ. Quæst. 19. Ulterius Vir Peril-
*lustris not. (*u*) f. 95. Quid si, ait, in renunciatio-*
ne fratrum tantum facta sit mentio, & cum filiis fratrum
stirps masculina defecerit, an filie, quæ renunciavit, jus
reviviscet? Affirmandum existimo, cum eadem utrobique
sit ratio &c. Quodsi jam porro LYNCKERI Responsum
 CXXXIII. quod in not. (*u*) JCtus confummatissimus lau-
 dat, attenta mente pertractaveris, & veritatis patiens sis,
 C cause

(*i*) Symphor. T. 4. P. 1. not. 7. n. 33.

(*k*) de Nobilit. L. 3. c. 12. n. 249. (*l*) in cit. Disp. th. 24. & 75.

(*m*) Conf. VI. Conf. Tubing. Vol. VI. (*n*) T. I. R. 514.

(*o*) ap. Schilter. p. 71. & ap. Anton. Maria de Chlingensperg
 Conf. 24. (*p*) de Success. ab Intest. Disf. VIII. §. 93. 94.

(*q*) de Jur. Fœm. Illustr. f. 84. §. 14. seqq.

causæ tuæ patronorum ratiunculas admodum febriculosas publice fatearis necesse est. Præprimis vellem ad GVNDLINGII notitiam DONAVERI Patris Respondentis sui Consilia XXXVII. & XLIII. præsertim pervenissent,isque cum argumentis ex Jure recepto ibi allatis sua exilia in æquitate cerebrina & Jure suspecto fundata comparasset, næ cognovisset, quid distent æra lupinis. Tibi vero adhuc aditus ad ea patet. Ruspere ergo quæ ibi deducta, mentem tamen simul abstrahe a commentis quibus deletaris. Cæteris tuis Palladiis illud citati Responsi LYNCKERIANI obverto: **Es sind doch die mehreste Rechtslehrer anderer Meinung / daß die renunciantes in dubio, wenn nicht solche ausdrücklich der Succession auch auf andere / denn die männliche Erben sich begeben / zur Succession in Mangel oder Abgang der männlichen Erben müssen gelassen werden; insonderheit bey vorhandenem pacto conservandæ familiæ &c.** Atque sic a TVBINGENSIBVS d. 15. August. A. 1721. opposita Illustris COCCEJI autoritas elisa: **Was endlich / ajunt, die Doctrinam singularem Dn. Cocceji in Disp. de Renunciat. Reservat. Filiar. Illustr. §. 16. & 17. anbelanget / so finden wir der Ursachen / als es hauptsächlich vermahlen darauf nicht ankommt / nicht nöthig / weiter darauf zu antworten / als daß die wiederige Meinung communissima, in praxi & summis Imperii Judiciis nicht nur recipire / sondern auch optimis rationibus unterstützet ist / so daß nicht zu zweiffeln / es werde in inchoyto summo Judicio Camerali auch darauf noch weiter gesprochen werden.** Prout etiam bonus Judex non falsis dubiis & suspectis Doctorum traditionibus, neque etiam generalibus, proposito facto male accommodatis brocardicis & regulis, sed vel claris juris textibus, vel ex jure ceu arte æqui & boni, deprom-

depromptis immotis rationibus inniti, & ad speciem propositam descendere solet, & de jure tenetur, minus curans, quod tales concludentes rationes non intrent in captum aliorum hominum & adversæ partis: ex monito ERNESTI COTHMANNI (r), JOHANNIS a SANDE (s), & TABORIS (t).

§. 8.

Pergamus cum Adversario. *Nonne, inquit, si ab omnibus aliis argumentis abeas, longe magis naturæ conveniens videbitur, in eo qui ultimo possedit subsistere, quam ad eos qui jam diu defuncti recurrere, & de successione illorum questionem esse contendere?* Non putem. Doleo quod de principio Naturæ, cui id repugnet, alium fileat. Cum vero supra mysteria sua pandere promiserit, inde apparet, quod nullum sciat. Ego Naturæ convenientissimum judico servari pacta. Hiisce vero repugnat in ultimo masculo subsistere, cum pacto in ejus obitum ad bona renunciata renunciatrici reservatus sit regressus. Egregie HERTIVS (u): in casum masculorum non extantium filiabus renunciatis successio tacite reservata censetur propter ipsam æquitatem, ne officium renunciando in favorem agnationis exhibitum, eo cessante, fiat renuncianti ejusque heredibus damnosum,

Arg. L. 7. ff. Testam. quemadm. aper.

cum tamen omnem actum ita nos interpretari oporteat, ut res reducatur ad æqualitatem,

C 2

GRA-

(r) Vol. I. Resp. 6, n. 160. cum seqq. Resp. 18, n. 29. 4.

(s) in Dec. Prif. L. 2. Tit. 3. Def. 6. in fin.

(t) in Resp. 4. in princ. de substit.

(u) c. 1, n. 18.

CRAVETTA *Conf.* 133. n. 7. & seqq.

JOSEPH. CEPHALVS 4. *Conf.* 545. n. 15.

& evitetur irrationabile

addatur post alios HEESER *Part. 2. de Acquest. Conjug. Loc.* 20. n. 157.

Hucusque Jurisconsultus magnus.

Certe ἀβλεψίας reus foret, quisquis sufficere existimaret, quod bona ultimo possideat: cum non nisi jure reservatricium salvo eadem possidere queat, utpote quod bona renunciata semper afficit. Parum quoque refert, quod ultimus masculus bona renunciata ut Dominus inter reliqua possideat. Est enim revocabile saltem quod ipsi competit dominium, per demonstrata §. 30. *Diss. II.* Atque pro tali ab Augustissimo Camerae judicio referente Per-Illustri Dn. LYDOLPHO agnitum (w). Et apage consequentiam: Titius bona Sempronii crevit. Ergo ipse plene propria facta. Eandem concludentem non esse, jam apud REVSNERVM (x), Facultas Juridica Jenensis pronunciavit. Haud sane absque vero: bona enim renunciata, prout quoque GIPHANIVS advertit (y), ad quemcunque devoluta, cum onere transeunt. Ita vero, regeris, aliud nobis comminiscendum, quam quod ultimo defuncto succedatur; fictiones vero comminisci, est naturæ vim inferre, quæ hujusmodi commentis longissime petitis inimica, non nisi, quæ plana ac simplicia sunt sectatur. Ast ignoscat mihi gravitas tua, natura propitia fingi potest. Nonne ficta uxoris & mariti unitas personæ conveniens naturæ? An huic repugnat integras gentes adinstar personarum singularium considerari, harumque jura & obligationes dein ipsis applicari? Sed quorsum hæc? cum fictiones explora-

(w) O. For. T. I. p. 90. (x) *Conf.* 12. n. 90.

(y) de Renunc. ap. Schilt. p. 53.

rati Juris communis positivi sint. Quo refer conditionis resolutivæ effectum, qui est ut negotium quamvis perfectum ab initio nullum fingatur, *per Jura tritissima*. Jam considera si quid unquam considerare potes! Regressus reservatio nil est, quam conditionis resolutivæ renunciationi facta adjectio. Inspice formulam apud Per-Illustr. Dn. de LVDOLPH (z): **Besagten Dominii und Erbschaffts Rechts begeben mich keinesweges auf ewig und länger / als bis auf Absterben meines Herrn Bruders und dessen ehelichen männlichen descendenten von deren Ableibung mir und meinen Erben bey allen Vätterlichen Erb-Gütern das vorbehalten Successions-Recht dergestalt offen stehen und bleiben sollte / als wenn Verzicht niemals vorgegangen.** Coccus etiam hic, ni fallor, conditionem resolutivam videre posset. Quæ cum ita sint, certum manebit ac immortum, quod judicat HERTIVS (a): *in casu existentis conditionis resolutivæ renunciationem penitus extinguere & a suo primo initio, quo facta pro non facta habendam. Indesque tuto confeceris, quod HARPRECHT cum PHILIPPO MATHÆO infert (b): filias, quæ renunciarunt, in portione a se renunciata, non ultimo ex masculis defuncto succedere, sed ei, cujus hereditati renunciante delatæ, renunciatio quondam facta fuit.* Est adeo Successio hæc conditionis resolutivæ effectus. Aut ergo conditionem resolutivam neget, aut Successionem hanc concedas necesse est. Quoniam igitur illam §. 75. agnoscis verbis: *quin etiam cum secundum expressa verba omnium fere renunciationum, extinctis masculis nil nisi id fiat, quam ut renunciatio non facta habeatur;* deridiculi magis nil quidquam excogitari potest,

C 3

(z) Obf. For. T. I. p. 84.

(a) T. I. R. 105. n. 3. (b) Vol. I. Conf. II. n. 215.

potest, quam quod confectarium prono alveo inde fluens, neges. In vanum quoque abit, quando occinis, magna fictione opus, si Titius obiisse dicatur, & tu tamen credere debeas defuncto Titio non de ejus sed Sempronii hereditate questionem fore. Amabo ostende majori opus esse, quam tunc quando existente conditione Pacti additionis in diem vel Legis Commissoriae, venditor semper Dominus fuisse fingitur, quasi Dominium nunquam ab ipso discesserit, cum tamen emtor pendente conditione, Dominio rei venditae & traditae gavifus (c)! Præterea scire te velim, cum fictione Legis Corneliae patri in captivitate mortuo ita succedatur, quasi in puncto captivitatis adhuc liber & civis mortuus fuisset, cur non etiam stemmate masculino extincto, patri cujus bonis renunciatum, ita succedi queat *als wenn der Herr Vater erst gestorben* / ut verbis TYBINGENSIVM apud BESOLDYUM (d) utar. Si disparitatem demonstraveris, victas tibi dabo manus. Mihi fictiones hæ tam similes sunt, ac vix ovum ovo similius. Tantum igitur abest, ut finis quem §. 79. sequenti asserto imponis: *certe non aliud Jus Sororibus aut reliquis remotioribus hic natura concessum est, atque alias in fratris aut nepotis hereditate datur*, opus coronet, ut potius confirmet, sicut parturientis cor tuum phantasias patii. Non enim naturæ, sed tibi pacta frivola sunt.

§. 9.

Quæ hactenus disputavimus, voto te tuo excidisse ad oculum demonstrant. Quæ vero §. 80. profers, me voti reddunt compotem. Nil magis enim in votis habui, quam

(c) Lauterbach. in Colleg. Theor. Pract. L. 18. Tit. 2. §. 110.
Tit. 3. §. 10. 11. (d) Confil. 171. n. 250.

quam ut sententiam cui subscribo, communem esse concederes. Gratias ergo tibi debeo, quod id non dissimulaveris. En ergo mi Lector reum confitentem! Condemnarunt ipsum jam SCHILTERVS (e), & cum eo LINCKIVS (f), communem interpretum consensum adhuc hodie vim Juris habere propugnantes. Cui eo magis hic locus, quod sententiam nostram communem cum SCHILTERO de conformi, non de ea, quam vulgo ex Septenario numero aestimant, intelligas, dum te centurias Jctorum pro ea coacervare posse asseveras. Egregia sane confessio! Nec quicquam te juvant argumentula, quibus ipsam impugnas. Cujus ea valoris sint, disce ex MARANTA, cujus verba eam ob causam in limine Differtationis representavi, ut a primo capite statim usque ad extremum phantasiae tuae frena injicerent. Justo major est persuasio quam tibi induis, quasi ratiunculis tuis ex jure incerto derivatis tot Jctorum insignium ex Jure certo deprompta deductiones cedere deberent. *Ullermassen* / sunt verba HARPRECHTI (g), *alle* quaestiones de tota ista renunciationum in Illustribus & Nobilibus cum primis familiis usitatarum materia, *von denen Dd. aus unsern gemeinen Kayserlichen Rechten so weit nur derselben rationes und Verordnung* huic in multis articulis anomalae materiae applicirt werden mögen / *bis anhero* decidiret worden.

§. 10.

Jam faxo sub incudem revocemus responsiones, quibus CENSOR argumentorum pro communi sententia stabilienda afferri solitorum vim elidere conatur. Quam strami-

(e) Exerc. II. §. 4. (f) in Diff. de Respons. Jctor. §. 13.
(g) Confil. 2. Vol. I. n. 223.

straminea sint vel per transfennam cuivis perspicere datur, modo apud animum cogitaverit, easdem supra ab ipso obmotis dubiologis tanquam fundamentis inniti. Sic fert communis Doctorum sententia: omnem actum ex intentione contrahentium judicandum, quæ non alia, quam quod bona masculis acquirantur, adeoque masculis extinctis cesset. Quid ad hæc CENSOR? *Ex intentione renunciantium huiusmodi actum metiri non licere putat, cum hæc nullum Jus per supra dicta in alios transferant, sed aut legibus aut observantia condominii excludantur.* At nos putamus vestram Excellentiam ita male putasse. Actus renunciationis transactionem involvit, *per superius deducta.* Sed vero πολυτροπητον est, de quo non cogitatum, de illo non transactum (b). Valde ergo de via declinabit, qui in renunciationis tenore per vestigando mentem renunciantium tanquam filum Ariadnæum non sequitur. Idcirco eandem omnes renunciaciones ceu frenum equos, & gubernaculum naves dirigere recte Doctores dicere solent. Leve quoque tuum argumentum est. Etenim quatenus omnis transactio utrinque in aliquo dato & retento nititur, falsum est renunciantes in alios nil transferre. Et fessus sum monendo, in quæstione fuisse, num soror a fratribus excludatur. Metus adeo litis vel jam extra iudicium motæ, vel adhuc futuræ, iusta transactionis existebat causa. Perperam ergo infers: *cum filie renunciantes nil dent, nihil etiam reservant.* Cum id dent masculis, ut extra litem bona renunciata acquirant, id quoque sibi reservare possunt, ut ipsis extinctis citra litem ad eadem pateat regressus. Causam, cum liberæ sint, jam tradidit

BACK-

(b) Gail. L. 2. Obf. 77. Wefenb. Conf. 74. n. 59.

BACKMEISTER (i). Quando porro *exist. mandum non credis, filiam vel unicam renunciaſſe, ſi ei contr. ad. cendi jus fuiſſet, ob genus mulierum avarum, ſui tenax, & masculis gentique ut plurimum inimicum, contra a corpore ſuo descendantibus favens, oppido falleris.* Supra monitum abs nobis jam est, litis a masculis motæ incertum fuiſſe eventum, maxime quod Jus Romanum, in quo filia intentionem ſuam fundabant, publico decreto receptum non erat. Aleam itaque ſubiſſent filia, ni renunciaſſent; conſequenter renunciatio cum reſervatione reſgreſſus donec masculi extincti minus malum erat exclusione a bonis, quæ ſibi vindicabant, donec Jure Germanico ad eadem descendantibus cujuſque ſexus demum deficientibus rurfus vocarentur. Sit, a masculis litem de facto motam fuiſſe. Et eadem, quin hoc ipſum quod a lite diſceditur, juſta tranſigendi cauſa eſt, ut monet HERTIVS (k). Haud abs re igitur FRANC. LVD. COM. DE OETTING GYNDLINGIO accedere renuit (l), eique commento ſimile videtur, *renunciantes tam liberaliter de ſtemmate masculino magnificentius inſtruendo cogitaſſe, aut de ſuo aliquid in illum conferri credidiſſe.* Et ſac renunciantes non credidiſſe, ſe jus radicatam remittere: nec tamen masculorum jus tanquam radicatam, ſed utrumque ſaltem dubium agnovere. Adhuc itaque mihi ſedet aliquam ipſarum in reſervando fuiſſe voluntatem. Quo ipſo robore ſuo adhuc pollet alius Scriptoris paſſim receptus canon, quo cuique rei ſuæ legem, quam velit ſtatuerere, integrum judicant, & ex communi hominum

D

(i) in Diſſert. de Renunc. Filiar. Illuſtr. §. 36. apud Illuſtr. Moſerum in Syntagm. Diſ. p. 987.

(k) T. I. Reſp. 158. n. 1.1

(l) in Diarib. de Fideicommiſſ. p. 228.

minum mente deinde subsumunt, hinc non facile præsumendum, foeminas renunciantes, se suosque descendentes, filiabus vel Neptibus ultimi masculi postponere voluisse. Etsi enim hæc decidendi ratio tunc denuum pulchra tibi videatur si de arbitrio renunciantium quæreretur & non potius de lege aut consuetudine, cui majoris cautelæ causa renunciatio aut reservatio supervenire solcat; hoc tamen non negabis renunciantes litem probabilem movere potuisse, cum ipse supra §. 70. concedas, de lege aut consuetudine excludente dubitatum fuisse, an & quousque vigerent. Ab illa ergo libere discedentes cur non legem statuere potuissent? Prona inde consequentia, prorsus non stringere, quæ contra interpretationem Renunciationum strictam apponis, quasi ea non valeat de Renunciatione, quæ pro cautione tantum adhibetur. Quoniam enim recessus ille a lite transactionem constituit, & transactio strictæ interpretationis est; sana ratio eidem quoque in Renunciationibus locum concedit. Ain vero quid aliud renunciatio pro cautione adhibita, quam transactio? Ex quo satis liquet renunciacionem de persona ad personam extendi non posse. Quare cum eadem in favorem stirpis masculæ, imo expresse descendendum ex fratre masculorum facta; tam certum quam quod certissimum ipsam in favorem descendendum foeminini sexus extendi non posse. Cui HERTIVS quoque calculum suum adjicit (m), tum propter exorbitantium a jure communi juriurum ex quacunque conventionione, dispositione, statuto descendendum rectius interpretandi regulam, quæ est, ita faciendam interpretationem, ut per eandem ad jus commune, quantum fieri potest, regressus fiat, tum propter renunciacionum

(m) T. I. Resp. 514.

tionum hujusmodi, ob cessantem agnationis & familie rationem, odium, ob quod in favorem renunciatarum foeminarum in dubio interpretanda. Cur ergo jus reservatum in casum filiarum ex masculis descendendum extendis?

Dic aliquem sodes, dic Quintiliane colorem?

Nec Tibi proderit autoritas BARTOLI. Eidem oppono autoritatem BALDI, qui dicit (n) quod filia, quæ renunciavit non excludatur, nisi super sit persona, quæ ex præsumta voluntate renunciantem excludat, & ob id non excludatur a foeminis, quem sequuntur DECIVS (o), & CYRTIVS Sen. (p). Deinde locum BARTOLI facile conjectari est te minime legisse: alias recte pronunciasse tibi visus non fuisset. Pensita verba ejus (q): *non est verum, inquit, quod ex virtute particulae quousque, filia exclusa masculis deficientibus admittatur, nec inde dispositio præambula ipso jure videtur adveniente casu contrario, sed opus est nova dispositione: ut si Clericus est suspensus quousque satisfacit, secuta satisfactione non cessat suspensio, nisi de novo revocetur.* Hoccinne est mi Lector a pari argumentari? Renuncians & renunciationem recipiens sunt paciscentes. An etiam Clericus & superior eundem suspendens? Jam attende ad effectum utrinque diversum. Qui mutuo consentiunt in idem placitum sub conditione resolutiva, in idem dissentiunt, si eventus incertus extiterit. Quoniam igitur de ipsorum consensu vel dissensu tantum agitur, cur opus nova dispositione de reditu ad hereditatem, qua de pactum renunciativum sub conditione resolutiva inquit?

D 2

(n) in L. quicumque Vol. 3. vers. sed pone statuto de serv. fugit.

(o) in Consil. 433. n. 2. & Conf. 553. n. 9. (p) in Consil. 9.

Col. 4. n. 15. (q) Consil. 20. n. 2.

initum. Secus est in suspensione Clerici. Hic præter superioris voluntatem requiritur insuper, ut de præstita satisfactione publice constet, quod revocatione suspensionis obtinetur. Maxima ergo est disparitas. Ibi conditio certa, ut probatione non indigeat. Hic incerta, probatione indigens. Profecto æque minus reditus domini hereditarii nova dispositione indiget, ac reditus domini in re sub additione in diem vendita, donec melior conditio oblata. Ibi hereditati renunciatum, donec masculi defecerint. Hic existente conditione, si melior conditio oblata, res sit inempta. Ibi conditione existente, sive masculis extinctis renunciatio pro nunquam facta habeatur: dicunt enim renunciatrices: *Dasß alsdenn sic unberzihene seyn wollen.* Hic, ibi verba resolutiva. Hic, ibi suspensio dispositionis præambula: fiat in aliquem certum eventum. Quoniam igitur tunc secundum STRAVCHIVM (r) dicitur donec conditionem extinctivam facit; cur hic eam ob causam dominium rei vendita ipso jure ad venditorem redeat, ibi vero dominium hereditarium ad reservatrices ipso jure non revertatur? Sunt hæc, quæ mentem humanam turbant, sicut jam KELLENBENZIVS contra HYSMANNVM BARTOLI sequacem monuit (s).

§. II.

Hic facile videre est, quod sententia Doctorum, qua hic non ultimo defuncto masculino, sed communi parenti tam ejus, in cujus favorem renunciatum, quam etiam renunciarum reservatione munitarum succedi statuunt, firmo nitatur talo. Necessarium adeoque consequens

(r) in Lexic. Particul. Jur. sub part. donec p. 49.

(s) Quæst. 20. ap. Schilter, p. 797.

quens ex eo est, quod ultimo masculino defuncto prout
HERTIVS tradit (t), renunciatio penitus extinguatur,
& a suo primo initio, quo facta, pro non facta habeatur.
Indeque falsum est, quod Doctores sibi constantes agnos-
cant, bona a patre ad fratrem devoluta paterna defuisse.
Contrarium ex GIPHANIO supra jam ostensum, atque TV-
BINGENSES apud BESOLDVM testantur (u): dum, a
JCC. alias responsum est, inquit, hereditatem patris de-
volutam ad filios, & ab eis aditam, adhuc dici patris he-
reditatem ex mente disponentium. Quibus consentit HER-
TIVS (w), bona renunciata non fratris propria, sed alie-
na vocans, & propterea de iisdem facultatem testandi ipsi
denegans. Incassum quoque ratio Juris objicitur, quod
heres in omne Jus defuncti succedat, loco ejus dominus fiat,
Jura & obligationes utriusque confundantur, ita ut plane
omnibus ejus nominibus satisfacere pro casuum diversitate
aut in totum, aut ex parte cogatur. Si in disputando legi-
timo tramite incedere voluisses, id tibi incubuisset, ut
petito meo in §. II. *Diss. II.* satisfecisses, consequentiam
demonstrando: bona renunciata ad bona fratris vita de-
functi per hereditatis aditionem pervenerunt. Ergo pro-
pria fratris facta sunt? Do instantiam: Res commoda-
tae, depositae, oppignoratae ad fratris patri succedentis
bona hereditatis aditione pervenere. Ergo fratris pro-
pria facta? Absit. Quidni ergo & alia bona restituti-
oni obnoxia veluti renunciata, ita in fratrem transeant,
ut ipsius propria non fiant, nec restitutioni obnoxia esse
desinant? Expediti juris est, heredem adeundo bona
defuncti non acquirere nisi cum oneribus, quibus sunt

D 3

obstri-

(t) Resp. 505.

(u) Conf. 171. n. 113.

(w) L. c. n. 1.

obstricta. Atque hoc bonorum renunciatorum ad fratrem transmissorum onus confusionem in masculis impedit, nec sine commodo filiarum ultimorum eorumdem. Inde enim fluit, quod HERTIVS docet (x): Renunciacionem bis auf einen ledigen Anfall non tribuere Jus renuncianti in integram fratris hereditatem, sed tantum partem renunciata. Falso ergo opinaris Dominium, quod masculi acquirunt, obstare. Revocabile saltem est. Si dubitas, evolve formulam apud Per-Illustr. Dn. de LVDOLPH (y) iudicio tanti Viri cum clausulis & cautionibus singulari studio compositam, & maxime notabilem: Zu welchem Ende ich mir und meinen Erben das Erbschaftliche Dominium und zuständige Recht auf das zierlichst und beständigst als es seyn kan / expresse vorbehalte / dergestalt / daß ich mich besagten Domini und Erbschafts Rechts / so ich wegen des allbereit mir angefallenen Väterlichen / denen gemeinen Rechten nach dermalen schon habhaft worden bin / oder da es ohne diese Verzicht wäre / noch habhaft werden könnte nur allein widerrufflich begeben. Imo amplius nego, quod fratres hereditatem renunciata adierint. Audi INCOLSTADIENSES apud de CHLINGENBERG (z): Die gemeine Rechts-
 Lehr gehet dahin / quod foemina quæ in favorem Lineæ masculæ renuncians, loco legitimæ parva portione contenta, reliquam hereditatem ita fratribus suis cedit, censetur eo ipso hereditatis suam portionem agnovisse, & adisse, brevi ut ajunt manu, & per momentum, ac ita aditam ac agnitam portionem primum cedere &c. Vides ergo, quod antea non vidisti, rationi juris nil adversum

(x) T. I. R. 40. n. 1. 2. R. 381. n. 13.

(y) Obf. F. T. III. p. 3.

(z) Conf. 24. n. 12. T. II.

versum admitti. Quando igitur ad objectionem Reservatione filiarum quasi fideicommissum induci, tanquam e tripode hoc fideicommissi genus spurium pronuncias, confitearis necesse est, te ita occaecatum adhuc judicasse. An vero ita cœcutire permissum? cum HERTIVS Hypochysi huic medicinam jam paraverit. Non pigebit hic adduxisse verba ipsius l. c. **Dennoch aber** 1) **denen Rechten nach nicht zu zweifeln** posse etiam fideicommissum tacite & per conjecturas constitui **und** 2) **heut zu Tag unter denen Rechts-Gelehrten ausgemacht ist / daß auch per conventiones vel contractus fideicommissa gemacht werden.** **Wohin auch** 3) **gehört / wenn eine Weib's Person in favorem sexus masculini mit dem Vorbehalt eines ledigen Anfalls Verzicht thut: semper enim in actu hoc renunciationis conservanda agnationis causa, id agitur ut translata per renunciationem hereditas fideicommissi jure censeatur.** O utinam igitur isthac tua occæcatione gloriatus non fuisses! Ea te adeo præcipitem dat, ut in principium contradictionis impingas. Considera mi Lector lapsum: *Dominium ratione alienationis paululum restrictum sit: transmissio vero alteri Domini effectus hoc ipso nullatenus impediatur.* Nonne hoc est priori contradicere? Transmissio bonorum renunciatorum ad filias fratris fiat, quod Jura & Obligations fratris & defuncti patris confundantur. Non obstante vero hac confusione fratris dominium ratione alienationis restrictum sit, adeo ut bona ipsi jure optimo maximo acquirantur. **Risum teneatis Amici!** Quod porro obmoves, quam est futile, quam a vero alienum. Sic argutaris: **Dotem filiae præsentis bonorum possessoris ex universis ipsius bonis sine discrimine recipiunt.** Ergo bona renunciata desinunt esse paterna. **Nego prius.** Ita enim

enim Per-Illustris Dn. de LVDOLPH (a): *fratres non tenentur dotare sorores ex bonis aliis, quam quæ sunt a parentibus profecta, & ab ipsis successione jure possessa: salva tamen portione competente ex jure familie & consuetudine filias a successione regulariter excludente.* Ipsa adeo renunciaticium dotatio discrimen bonorum fratrum confirmat potius, quam refutat, quodque ex bonis renunciatis dotem renunciatrix accipiat, vel ex eo constat, quod eandem existente conditione unanimi Doctorum consensu conferre teneatur (b). Sed & consequentia admodum claudicat. Exsolvat frater dotem debitam ex bonis propriis, cur id qualitatem bonorum renunciatorum tollat? Cur ea propter restitutioni obnoxia esse definant? Non minus valde erras, quando pro confusione bonorum inde argumentum desumis, *quod filia presentis possessoris, bonis ejus sine discrimine renunciet.* Quoniam a bonis ejus sine discrimine excluditur; sine discrimine quoque renunciat. Hoc vero non obstante manet bonorum discrimen. Ipsaque haud obscure renunciatrix innuit, dum sibi, velut apud Per-Illustrem Dn. de LVDOLPH (c) tantum reservat, *was ihr denn nach Erbgangs-Recht zustehet.* Sic e. gr. Filia unica, cujus Amita quoque renunciaverat, agnoscit ipsi fratre improle defuncto unico ad portionem quandam jus hereditarium esse. Cum enim fratre isto defuncto universa ejus bona jure hereditario ad ipsam devolvantur, ista subintellexisse censi nequit. Quid clarius inde, quam quod in bonis presentis possessoris discernat aliena? Præterea si bona paterna esse definunt,

(a) T. III. Obs. F. O. 247. p. 30. & 35. not. 17.

(b) Knipfchild de Nobilit. l. 3. c. 12. n. 291. Frommann, c. l. th. 67. Heeser de Acquæst. Conjug. n. 180.

(c) de J. F. J. App. p. 160.

definunt, cur filia renuncians apud Per-Illustrem Dn. de LVDOLPH (*d*) sibi reservat jus succedendi in allen Väterlichen & non potius Bröderlichen Erb: Gütern? Ipse Vir Per-Illustris accurate distinguit (*e*) portionem filialem ab hereditate paterna vel ultimorum masculorum bonis postea quaeritis. Sed non desistit CENSOR fluctus in simpulo excitare. *Que quaeso*, inquit, *ex hac doctrina orietur confusio?* Pone Sempronii primi linea cujusquam stipitis posteritatem per ducentos & ultra annos floruisse: fuisse durante illo tempore quinquaginta filias, intervenientibus renunciacionibus & reservationibus elocatas. Mori nunc Cajum ultimum Gentis: properare omnes a quinquaginta filiabus descendentes vi reservationum avitarum aut maternarum ad successionem, nonne absurdum inde secutura esse? Ast in quo illud consistat? Ad hoc dubium nov. antiquum jam TVBINGENSES solide responderunt (*f*): **Wie nach vielen Jahren / wenn ein Bruder von den Lehen abgetheilt / dessen posteri cessante linea illius, ad quem feuda pervenerunt, wieder gelangen können / eadem ratione ist kein absurdum, daß der Männliche Stamm / eine geraunte Zeit der renuncierenden Schwester Güter besitzt / solche doch intermortuis masculis omnibus ad filias earumve posteros wieder gelange.** Scire te velim quale absurdum in casu in calce Dissert. II. delineato resultet, si Sejo ultimo masculo post ducentos a tempore mortis stipitis communis defuncto, 13 filiae renunciatrices ad bona renunciata regrediantur? Singulis portio sua assignari potest, etsi 50. ponas. Nec mirum: quoniam in familiis Nobilibus & Illustribus genealogias conserva-

E

serva-

(*d*) Obf. For. T. I. p. 84. (*e*) Obf. For. T. III. p. 38.

(*f*) ap. Befold. R. 171. n. 146.

servari solitum, quibus constat quo ordine per sexcentos se invicem excipiant annos a communi stipite descendentes. Quodsi porro consideres, quod RVT. RVLANDVS inculcat (g): Filias reservatrices ab iis, in quorum gratiam renunciant inventarii confectionem & ejus aliorumque documentorum editionem existente conditione ab iis ad quos hereditas renunciata devoluta petere posse, & ego evici §. 53. *Difs. II.*, deinde in memoriam tibi revoces illud MEVII (h): inventarium bonorum confusionem impedire; omnis hercle quam fingis confusio in cerebro tuo subsistet. Haud equidem abnuerim fieri posse, ut reservatrix propinquitatem suam docere nequeat, vel de portione cessa existente conditione non constet. At te docere potuisset KELLENBENZIVS (i), culpam non in juris ratione sed tantum probatione adeoque incuria & negligentia renunciantium consistere, & ob id conditionem hujusmodi excludendam vel respiciendam non esse. Fac etiam casus hereditarios filiarum regradientium difficillimos esse; attamen Per-Illustris Dn. de LVDOLPH, quem in isto procelloso mari cynosuram non male dixeris, optimo consilio tales controversias transactione finiri commendat (k). Vbi ergo extra cerebrum tuum quid absurdi? Optassem mi CENSOR locum allegatum rite pensi habuisses; cum larvis sane non pugnasses, quando argutas: & qui quæso conficies, si proximiores vigore reservationum suarum admittas, cur non & posteri earum, quæ ante CCC. & ultra annos vixerunt, eodem jure gaudere debeant? Quis hoc præter te in

(g) Decif. Camer. Q. 20.

(h) P. I. Dec. 38. n. 7. Dec. 40. n. 5.

(i) Quæst. 20. n. 10.

(k) Obs. For. T. III. O. 249. p. 38.

te in dubium vocat? Haud obscure quando Vir Per-
 lustris de filiabus regredientibus diverforum graduum
 mentionem injicit, vanitatem argumenti tui cognoscere
 potuisses. Militat pro remotioribus eadem quæ pro proxi-
 mioribus ratio, desumpta nempe a jure pacto quasito, ne-
 mini auferendo. Dicendum ergo, legitime infert KEL-
 LENBENZ (l), foeminam in infinitum usque, quando &
 in quocunque gradu masculus cessaverit, successiois re-
 gressum sibi suisque heredibus efficaciter excipere & re-
 servare posse. Id proin perridiculum est, quando ais:
Imo vero, si recte rem consideres, hoc pacto non nisi a filia
prima renunciatrice descendentes succedere possent, cum
Doctores a diversis partibus stantes simul tradant in portio-
ne reservata non nisi eas admitti, qui reservationem prius
fecerint, id quod paulo ante derivimus. Quid si interrogemus
 qui sint illi Doctores? Audi e contrario primi ordinis Do-
 ctorem HARPRECHTVM(m): *ist præliminariter hier-*
bey zu gedencken: daß wenn in einer Adelichen Familie die
Masculi sterben / in quorum favorem die Renunciacion
geschæhen ist / und also ein lediger Anfall sich ergiebt / die
sämtliche filiae renunciatae, die per multos retro gradus
& a plurimis retro annis renunciirt haben/ ex tempore
existentis ita conditionis pro non renunciatis gehalten
werden &c. Sicut renunciantes vel illarum heredes ad
ipsam illam successioem, a qua per suam renunciacionem
interea exclusæ vel potius suspensæ erant, redintegrentur.
 Non est ergo, cur tot egregiorum Jctorum argumen-
 ta rideas: cum ad ea non regeras nisi frivola & gerris Si-
 culis vaniora.

E 2

§. 12.

(l) Quæst. 20. p. 799.

(m) Vol. I. Consil. 11. n. 211. p. 61.

§. 12.

Quod attinet Regulam vulgaram: *Fœmina semel exclusa semper exclusa*, jam in Scholio §. 10. Dis. II. stabilivi, quod HERTIVS inculcavit (n), eandem in materia renunciacionum non procedere, ob cessantem rationem: cum hic jus filiarum renunciantium non extinguatur sed ejus exercitium saltem suspendatur, quamdiu masculi superstitēs. Tibi vero hoc sedet regulæ locum esse, si *queratur an removeantur semel renunciatæ ac exclusæ concursu masculi, per eas fœminas, qui huic masculo excludenti propinquiores sunt.* At eadem adhuc ratio subsistit. Nam concursu masculi extantibus fœminis eidem propinquieribus neutiquam jus, sed saltem exercitium juris hereditarii reservatricibus remotioribus ablatum: alioquin jus illud in heredes transire non posset, & verba illa *ihren Erben* nil operarentur, uti probe perspexere INGOLSTADIENSES (o). Quod vero filiabus masculorum concursus abstulit, id ipsum eorum restituit obitus, ut BALDVS dicit (p). Diffuit ergo adinstar vaporis suborro calore regula a te materiæ renunciacionum obrusa. Leve quoque est argumentum, quo regulæ tuæ agonizanti succurrere contendis. Ita infers: *Fœmina ultimo proximior proxime exclusa. Ergo ei primum est jus revertendi, quod obstat omnibus reliquis remotioribus.* Infelix sane ac arumnosum fidus luxisse oportet eo tempore quo ita ratiocinatus. Ultimū masculi mors conditio resolutiva est, a qua singulæ reservatrices renunciacionum suarum resolutionem

(n) Resp. 29. n. 12.

(o) Consil. ap. Giphā, & Schilter. p. 81.

(p) Consil. 426. p. 3.

nem suspenderunt. Cur non ergo morte illa contingente singulae ad successioem illam a qua interea exclusae redintegrentur. Quae unius prerogativa in revertendo communi conditione existente? Quae speculationes! Ex his quoque facile cernere est, masculis extinctis vacuum utique esse possessionem, quamvis ultimo proximior extet foemina. Cum enim masculis extinctis renunciatae tales esse desinant; & bona renunciata talia esse desinant. Cumque illae tunc fiant *Erb- & Tochter* bona pleno jure earum esse incipiunt; consequenter nemo ne quidem proximior nisi nomine ipsarum adinstar instrumenti eadem possidere potest. An plus ad vacuum requiris possessionem? Dein commentum est, quando sub condominio rerum paternarum bona renunciata comprehendis, atque parentis domini sociam filiam ultimi masculi constituis: cum, ut ajunt *INGOLSTADIENSES* (q), & superius evictum, bona ipsius mere propria non sint. Nec fictio ista condominii jus reservaticium pacto quaesitum tollere potest. Hinc quando ob illam ultimo masculo extincto extare *ein lediger Anfall* proprie dici posse negas, id adeo insulsum, ut lectori stomachum movere queat. Ne vero taceam quod laudem in te meretur, prudenter agis quando non multum urges tela ab antiquissimis Germanorum moribus filias aut proximiores quaslibet foeminas semper remotioribus praferentibus petita. Indignationem sane vel patientissimo exprimerent, cum principium petant, quasi existente conditione pacti hereditatis renunciatae reservativi ultimo masculo succedatur: quod tamen supra satis superque explosum.

§. 13.

Sed age scrutinium instituamus, ejus quod ad objectionem reservationem plane inutilem futuram, cum filia renuncians vel sic deficientibus ex fratre descendantibus ab intestato etiam sine reservatione succedat, reponis. Prius Lectorem monere cogor, sic colligere sanam jubere rationem. Sed vero CENSOR notat, reservationem ob id non otiosam esse, quo tricas de non amplius ad repudiata regressu dando, & facultatem testandi in ultimo masculo excludat. Biceps ergo est responsio. Anatomem prioris hujus bicipitis monstri capitis suscipiamus. Hem qualis foetor! Foemina mortuo ultimo masculo non extante filia ad successionem ab intestato ipso Jure Romano adspirare potest, nec in pacto renunciativo intentionem suam fundare tenetur. Quis ergo ipsi ex eodem tricas necceret? Nec Jus Romanum tecum renunciacionem cum repudiatione confundit. Licet idcirco renunciasset foemina nec successionem ab intestato sibi reservasset; at tamen ultimo masculo sine descendantibus cujusque sexus mortuo renunciaticem ad successionem ab intestato rursus admisisset. Quorsum ergo reservatio? praesertim hodie? Ecquis per argumenta quae §. 71. n. 6. formantur, a successione ab intestato renunciaticem arceret? Sane ab austeris quibuslibet ac ferreis ingeniis, imo ab ipsis stipitibus miserationem exprimeret. Perpende ulterius an nil dissonum nullumque antilogium sententia haec tua contineat. Supra pro aris & focis contendisti renunciacionem nil novi dare. Ergo nec Jus commune renunciaticis ab intestato succedendi renunciatio immutet fatearis necesse. Unde consequitur non obstante renunciacione eandem ultimo masculo sine descendantibus cujusque

sexus

sexus defuncto ab intestato succedere posse. Luce sua ergo radiat, superfluam futuram reservationem, si tantum jus ultimo masculo sine filia defuncto ab intestato succedendi operetur. At & alterum responsionis caput putredine vitiatum. Etenim ex Legibus Germanicis distincte constet, in casu non extantium liberorum, ultimo possessori per testamentum quemvis adsciscere aut vivum in communionem, quasi futurum heredem immittere licuisse, etiam sororibus extantibus: deinde Reservatio nil novi det, det tamen reservatrici jus prohibendi ne ultimus possessor Testamentum condat: bona non obstante reservatione jure optimo maximo juxta §. 86. ultimo masculo acquisita, fraterna fiant. O consonantissime ad harmoniam composita! Verissimum igitur ex mente tua aut ultimo possessori nunquam competere jus testandi, aut etiam in casu istiusmodi reservationis ipsi competere. Stat ergo contra tuam solutionem tanquam Marpesia cautes objectio, superfluam futuram reservationem, si jus ab intestato succedendi masculo ultimo sine cujusque sexus descendantibus mortuo saltem operetur. Firmum hinc manebit, reservationem secundum sententiam communem interpretandam esse. Arque sic sponte cœcutiret profecto, qui videre nollet ultimo masculo jus testandi ademptum esse. Impedit namque illa quo minus bona eorum, in quorum favorem renunciatio facta, propria fiant. Unusquisque vero, recte monentibus *TVBINGENSIBVS* (*r*), de suis propriis bonis & non alienis si testari velit, heredes sibi instituere cogitur. Belle hæcce Sententiæ Camerales confirmant, quas publici Juris factas indefessæ Per - Illustris Dn. de *LVDOLPH* diligentia

l (*r*) Consil. X, ap. Giphan. p. 268.

tiae debemus. Sic in **Sachen Carl Caspar von Gynnich zu Wischel Klägern eines / wider Herrn Ludwig Heinrich Grafen zu Solms / Assenheim und Consorten Beklagte andern Theils / Actor haeres declaratus Jure Aviae Amaliae Reginae Uxoris Jo. Otton. von Gynnich /** cujus Jus succedendi sub clausula reservativa renunciatum post masculam stirpem 1718. extinctam Hugone Ernesto ultimo familiae, testamento instituyente haeredem Comitem de Solms partem ream, in haeredibus reviviscebat, condemnatusque possessor ad restitutionem (s). Similiter in **Sachen Carl Wilhelm von Spiering / wider Johann Joseph Clemens von Weichs und Consorten Testamentum Wilhelmi Francisci,** quo A. 1720. scripsit haeredem Carolum Wilhelmum de Spiering pro valido non declaratum nisi salva portione **des ledigen Anfalls** Mariae Barbarae Franciscæ Uxoris Joannis Josephi Wigulei Baronis de Weichs, ex qua natus Josephus Clemens Baro de Weichs (t). Cujus causæ continuatio quam Vir Per-Illustris non minus suppeditat (u), maxime notabilis, quoniam dictam portionem determinat, quod CENSORI supra incomprehensibile fuit. Discat ergo sapere.

§. 14.

Quamvis adeo Successio reservatricium vel earundem haeredum masculis extinctis in portione renunciata explanatissimi Juris sit. CENSOR tamen omnes lacertos movet, quo exclusionem privativam adstruat. Phalanges exem-

(s) conf. T. III. Obf. For. Fascicul. I. Sent. Cameral. Select. L. p. 198.

(t) T. II. Obf. For. App. I. XXXIX. p. 138.

(u) T. III. Fascic. I. III.

exemplorum §. 86. & seqq. affert, ex quibus fati constare afferit, semper filias & proximas sexus foemini in Germania remotiores foeminas non attentam reservationem exclusisse. Optassem Canonis Logici non oblitus fuisset: non plus fit in conclusione quam in praemissis. Quodsi enim exempla quae affert penitus perlustraveris, nec vola nec vestigium tibi occurrerit de probata reservatione, seu successione extraordinaria vel conventionali, sed omnes casus pertinent ad successione ordinariam. Cum itaque cardo rei in eo versetur, an ultimo gentis suae extincto filia ipsius exclusis reservatricibus vel ipsarum heredibus privative succedat; hocine est servare statum controversiae? Quin ex illis exemplis quaedam ne quidem successione tangunt, tantum abest ut rationem successione conventionalis a posteriori demonstrarent. Sic §. 86. *Casum sinit, post mortem Ludovici Infantis, ubi Sororis ejus filius Conradus I. Germaniae Rex creatus, multis licet obnitentibus & aliam in partem inclinantibus.* Sed quis hoc CENSORI in aurem insufurravit, quod CONRADVM tanquam filium Sororis LVDOVICI Infantis elegerint? Fuge hoc credere Lector. Evolve DITMARVM (w), qui rem alio depingit penicillo: *Conradum inquit, ob meritum sui Otto praedictus ab omnibus Regni Principibus in Regem electus, sibi, quasi ad hoc indigno, praeposuit.* Cui belle convenit quando in Diplomate apud BROWERYM (x) CONRADVS ab ipso LVDOVICO INFANTE Dux egregius praedicatus. Virute ergo ad hoc culmen evectus. Qui alias fieri potuisset, ut OTTONI praedicto

(w) Chron. p. 325.

(x) T. I. Annal. Thevir. L. IX. §. 57. p. 445.

prædicto ILLVSTRI teste WITIKINDO (y) omnis populus Francorum atque Saxonum diadema Regni imponere quævisisset, isque solum quasi jam gravior recufasset Imperii onus? Nec minus divinando infelix fuit CENSOR, quando putat CONRADVM III. nulla alia ex causa ad Imperium promotum, quam quod HENRICO IV. & V. Imperatoribus per matrem conjunctus erat. Id ALBERICI testimonium allegatum minime evincit, sed potius illud hunc sanguinis nexum technis Cleri præsertim S. BERNHARDI & THEODOINI Nuncii Apostolici prætexebat, utpote quibus revera ad summam rerum pervenit, potissimum vero propter promissionem cruciatæ & fervilem erga Clerum devotionem, quam ipse ALBERICVS verbis sequentibus deprædicat (z): *Conradus Rex per se sciens & per religiosorum Virorum admonitionem, quantum reverentiæ debeatur Ecclesiastico ordini, cui Deus dedit; qui vos tangit, tangit pupillam oculi mei, si quos elatos fastu secularis potentie, contra Episcopos, vel contra alios Ecclesiæ prelatos noverat insolenter agere, Regia censura cogebat eos, ab insolentia desistere, & illis, quos offenderant, decenter satisfacere.* Eandem quoque electionis causam agnoscit cum B. GVNDLINGIO Collega Censoris multum honorandus Dn. KOEHLERVS (a). Ubi ergo successio? ubi remotiores ex pacto reservativo ad successionem una adspirantes? Eundem errorem erras, quando idem observatum in hereditate HVGONIS COMITIS DE MONTFORT refert. Nec eandem Jure Successionis sed ex arbitrio CAROLI IV., quo COMITES WVRTENBERG. & RVDOLPHVM COM. de VELTKIRCHEN compo-

(y) L. I. Annal. p. 634.

(z) Parte II. Chron. ad. 1145. p. 304.

(a) vid. ipsius Reichs-Historie p. 165.

composuit æquo jure adierunt (b). Nil ergo his exemplis efficitur, quam ut Disquisitio mole laboret. Sed operæ pretium erit ostendere, quod etiam casus reliqui Successionem concernentes a scopo abluant. Ex sylvæ vero quosdam saltem depromam: tempori enim & chartæ parcendum. *Henricus VI. Censor* inquit §. 86., *Rex postea imperator, Rogerii I. Regis Siciliae Filiam Constantiam, Wilhelmi I. ultimi Regis Sororem ducens, Regnum cum ea, exclusis remotioribus cognatis, quæsit.* Primo hic annoto lapsum in Historia commissum: dum Wilhelmum I. ultimum Siciliae Regem venditat, qui tamen Wilhelmus II. filius Wilhelmi I. fratris Constantiæ Henrici VI. Uxoris fuit: de quo AVCTARIVM AQVICINCTIVM (c): *obiit WILHELMVS REX APVLIAE absque herede, qui congregatis totius Regni sui Principibus heredem Regni designat Henricum Regem qui ejus Amitam habebat in Conjugio. Qui (Principes) omnes cum Sacramento fide interposita promiserunt, sua prædicto Regi colla submissuros.* Deinde hic casus Successionis ordinariæ non extraordinariæ est: de qua tamen in præsentî quæstio: ita enim RIGORDVS (d): *Henricus Imperator totam Apuliam & Calabriam & Siciliam, quæ Jure hereditario ex parte uxoris eum contingebant, suo subjugavit Imperio. Quare reservatrices, vel earundem heredes quibus exclusis CONSTANTIA tanquam ultimo masculo proximior successisset? Formicæ femitas quæstiveris. Neque minus urgebit exemplum quod §. 91. affertur JOHANNIS STARCKENBURGI sive ulterioris Comitatus Sponhe-*

(b) conf. Glafey Anecdor. p. 364.

(c) ad a. 1189. p. 243.

(d) de Gestis Philippi Augusti Regis ad a. 1194. p. 196.

mienfis Comitis, cui, cum liberis careret, proximi Cognati JACOBVS MARCHIO BADENSIS & FRIDERICVS COMES VELDENTIAE, successerint, reliquarum cognatarum posteritatis ne mentione quidem ulla habita. Cum enim ZILLESIVS differte testetur (c), ipsos hereditatem ex æquo adiisse vigore des *Weinheimischen Entscheids / welchen Graff Johannes im Jahr 1425. an dem Montag nach dem Sontag Latare Halbfasten selbst gemacht / und darinnen seine Erben gesetzt / geordnet und entscheidet hat /* hic casus ad Successionem ordinariam per ultimam voluntatem spectat. De qua succedendi ratione hic non controvertitur. Ecce tibi devios saltus. Profer si potes reservatrices, vel earum heredes quæ a prædictis tanquam ultimo masculo proximioribus Cognatis exclusæ fuissent, sat scio non inuenies. Quoniam igitur casum hunc illustre juris proximiorum ultimo defuncto foeminarum præ remotioribus monumentum prædicas, is illustre quoque paralogismorum tuorum monumentum est. Est hæc generalis illationum tuarum Cachexia, quod per filiam ultimi masculi, vel ultimo masculo proximiores remotiores foeminas exclusas perhibeas, nec tamen probes, remotiores ut fileam reservatrices adfuisset. Quo pertinet quando §. 92. asseris: *Gentem Principum Lobkowitziorum per filias Baronum de Zerotin profecisse, nec conjunctas contradixisse.* Etenim apud IMHOFFIUM, quem pro hujus asserti membro priori in partes tuas vocas, de conjunctis remotioribus nedum reservatricibus exclusis ne gry quidem legitur. Ergo posterius tua divinatio est. Quod vero divinare magnus tibi non donaverit Apollo, discere ex Specimine initio §. 90. edito, dum Palatinatu Saxo-

(c) p. 279.

Saxonico per SOPHIAM FRIDERICI IV. filiam & heredem LVDOVICO III. THVRINGICO quaesito, haud dubie, ut in omnibus Gentibus quoad masculos extinctis accidat, plures filias antecessorum ultimi Palatini superfuisset sed ne multastet quidem hariolaris. Plane diversa perhibet ANONYMI CHRONICON THVRING. & HASS. (f), ubi SOPHIA dicitur *die letzte des Geschlechts*; adeoque & foeminarum ad idem pertinentium eodemque extincto si reservatio facta ad Successionem una admittendarum. Autor proin suaorque sum ne experimentis & observationibus operam des: nam vitium subreptionis tibi adeo habituale est, ut nonnisi Chimaras observares. Quo vero uno obtutu illationum tuarum fallacias contueri queas, reducam speciales in singulis exemplis ad frequentem generalem. *Per allata exempla constat, filiam ultimi masculi solam, vel ultimo masculo proximioem foeminam successisse. Ergo filia ultimi masculi vel eidem proximior foeminas remotiores reservatrices excludunt.* Risum comprimere nequeo, quando hanc consequentiam mecum cogito. Sed vah! te doceam quod ignoras, qualem nempe observantia Imperii secum ferat reservatione regressus a renunciatricibus facta succedendi rationem. Qui in rem praesentem venient suffragia dabunt. Adi sis STATVTVM EQVESTRE GEISLINGENSE famigeratissimum, quod reperire datur apud LYNIGIVM (g) & HARPRECHTVM (h). Omnis Ordo Equestris inibi

F 3

testa-

(f) T. III. Select. p. 324.

(g) im Teutschen Reichs-Archiv Part. Special. Contin. III. p. 14. n. 7.

(h) de Success. Filiar. Nobil. Renunc. ex Testam. in subject. Respon. I.

testatur, quod reservatrices inter Nobiles saltem bis auf einen ledigen Anfall exclusae fuerint: **W**iewohl ait, bey **U**ns in **G**ott ruhenden lieben Vor-**E**ltern auch bey **U**ns / von vielen unbordentlichen Jahren / öffentlich / ge-
 ruhig / und löblich Verkommen / wie denn solches noch bis
 auf jezige Zeit in üblichen Gebrauch ist / daß die von **I**hnen
 und **U**ns gebohrne eheliche Kinder Weiblichen Geschlechts /
 wenn die zu **I**hren Mannbahren Jahren kommen / zu **E**r-
 haltung Stammens und **N**ahmens / sich der **V**atter-**M**ät-
 ter- und **B**rüderlichen Erb- und **V**erlassenschaft bis auf ei-
 nen ledigen Anfall / gegen einem ziemlichen **H**eyrath-**G**uth
 und **A**usfertigung / würcklich verzügen und begeben w. Si
 hareres circa interpretationem verborum bis auf einen le-
 digen Anfall / en usualem, quam suppeditat **B**ESOLDVS (i),
Wasgestalt referens in **T**eutschland dieser **R**eservat des frey-
 en **A**nfalls / in allweg auf verzügne **V**äterliche **E**rb-
 schafft verstanden werden / und so viel mit sich bringen thue / als
 wenn der **V**erzug ausdrücklich dahin gerichtet worden / da
 ein **B**ruder ohne **M**ännliche **L**eibs-**E**rben absterbe solle der
Schwester ihr **V**äterliche **E**rb-**G**erechtigkeit unbenommen
 seyn: solches wird von jedem **U**npassionirtem schwerlich wi-
 dersprochen werden können. **C**um itaque **D**octori præser-
 tim magno practico de consuetudinis **O**bservantia testanti
 fides habenda sit (k); non dubito fore, ut **O**bservanti-
 am inter **N**obiles **G**ermaniæ generalem & invitus agno-
 scas, vi cujus filia ultimi masculi non privative succedit,
 sed **R**eservatrices in portione renunciata una admitti.
Quid quod notante **C**L. **N**AGELIO (l), **S**tatutum illud
 Eque-

(i) P. I. Conf. 243. n. 36.

(k) Cothmann, Vol. I. Resp. 5. n. 6. 7. Wefemb. P. I. Conf. 2,
 n. 46. 101. Gabriel. L. I. Tit. de probat. Concl. 4. inf.

(l) ap. Dn. Burgermeister Thes. Equestr. P. I. p. 592.

Equestre de A. 1652. apud SCHILTERVM (*m*), vi cuius Regressus filia Renunciantis ad quartam generationem restrictus esse dicitur, in Archivo Equestri nullibi invenitur eidemque Statutum subsecutum de A. 1653. prorsus derogat, regressum absque ulla restrictione ad certam generationem casu congruo concedens. Quod invincibile argumentum contra id quando §. 96. negas, etiam foeminas longius distitas ad Successionem admittas, supponitque dubio procul extraordinariam Reservatricium ultimo masculo sine prole mascula defuncto succedendi rationem. Ipsam enim concedis, secundum ordinariam foeminas ultimo masculo proximiores remotiores excludere. Quod & Novella 118., conforme, vi cuius soror ultimi masculi amitam multo magis remotiores excludit. Si exigis, ut casus speciales Successionis hujus in medium proferam, nec hic deero, quo oppido convincaris, quam audacter eandem impugnaveris. **In Streit : Sachen sich verhaltend zwischen Johann Philip von Seckendorff Klägers entgegen und wider Rosinam Barbaram von Erffa ; Evam Juliam von Reck ; Annam Petronellam von Ruckwurm ; Sophiam und Christianam alle gebohrne Rüdinnen von Böttigheim und Cöllenberg Beklagte am andern Theil ;** Rea tanquam ultimi masculi Johannis Reinhardi sorores privative exclusa Amita reservatrice Domini de Seckendorff matre succedere intendebant. TVBINGENSES desuper trina vice consulti, ipsarum intentionem nullo jure fundatam esse tribus Responsis ad oculum demonstrarunt (*n*). Atque hanc ipsarum sententiam supremum Imperiale Aulicum Tribunal sub dato 9. Maji 1701. lata sententia

(*m*) Tr. de Renunc. T. 2. p. 198. seq.

(*n*) ap. Harprechtum Tr. Academ, VII. Resp. IV. V. VI.

tentia iustissime confirmare nullatenus dubitavit. Quam sub calcem N. I. adicere libuit una cum attestato Ordinis Equestris Franconiae, de conformitate sententiae hujus cum observantia & vero ejusdem intellectu, regressu nempe ad bona renunciata existente stemmate masculino extincto conditione adjudicato. Hic Rhodus hic salta! Tu sentis sorores ultimi masculi REINHARDI Domini de SECKENDORFF gradu & linea eidem proximiores privative succedere debuisse. Non assentitur summum Imperii Tribunal, sed ipsum licet dicto REINHARDO quarto linea collateralis gradu cognatus cum sororibus ejus una ad Successionem admisit. Reclamat observantia totius Franconiae, quemadmodum ipsa renunciatio *der unter der Ritterschafft des Landes zu Francken üblichen Gewohnheit zu folge* facta legitur. De simili apud Nobilitatem Rhenanam testantur TVBINGENSES apud HARPRECHTUM (o), ipseque Ordo in Attestato calci N. II. adjecto. Idemque apud Suevicam observari testis est haud contemnendus in rebus equestribus versatissimus B. BYRGERMEISTERVS, contrarianus meus, in literis sub N. III. subiectis. Hui! quam longe a vero abes, hanc succedendi rationem palpabilem qua ultimo masculino proximior foemina remotiores reservatrices non excludat dubiolis involvens. Miseret me tui. Quo vero videas id mihi curae cordique esse, ut mens tua ad verum cernendum formetur; en similia praesudicia: in *Sachen von Mutenthal & Conf. contra von Sädern & Conf. die Cronbergische Verlassenschaft betreffend. Item Rüd = Coltenbergische Töchter contra die sämmtliche Dollnershaussische Erbs = Interessenten / item Fugger contra Styrumb Lymburg &c. commendatumque* habeas

(o) Conf. Nov. 50. n. 416.

habeas BVRGERMEISTERI CODICEM DIPLOMATICVM EQVESTREM oder Reichs-Ritter Archiv (p), qui plura dabit, quæ te forsan in viam reducent, sed nec defunt in Camera Imperiali iudicata, quæ contra te pugnant. Notabile occurrit in causa Spiringiana & Weichsiana (q), ubi MARIA BARBARA FRANCISCA, VXOR JOANNIS JOSEPHI WIGVLEI Baronis de WEICHS, Soror WILHELMI FRANCISCI ultimi eorum quorum in favorem renunciaciones factæ, non privative sed cum Amita MAGDALENA MARIA Vxore Comitum de PORTIA ad partem sextam hæreditatis GOSWINI von Spiering / primi acquirentis admiffa, successit: æque ac FACULTAS TVBINGENSIS sub initium A. 1684. in casu, qui in Illustrissima Comitum Familia post A. 1644. de 7. Novembr. factam hæreditatis paternæ, maternæ fraternæ & fororum renunciacionem, daß im Fall Herr Graff N. L. ohne Hinterlassung ehelicher Manns-Erben mit Tod abgehen würde / der Fräulein Renunciantin der Zutritt wieder zu deme / so Ihr von Rechts wegen zukommt / zu gestatten / contigerat, ubi frater Comes, cui renunciatio facta fuerat, cum masculino quidem decesserat, at hic tandem nonnisi sorore relicta A. 1618. diem obierat supremum, renunciantem inter Amitam & hanc contentione orta de existentia nostræ conditionis, eam adesse respondit, referente FROMMANNO (r). Hæc si ad animam frugem non applicaveris, ad convincendum plane indispositus es. Imo plus adhuc (considera plenitudinem cordis!) hunc renunciacionum reservativis clausulis munita-

G

nita-

(p) Vol. I. Part. 3. p. 518. seq.

(q) ap. Per - Illustr. Dn. de Ludolph. T. III. Obs. For. Fasc. I. p. 16. (r) in Disp. cit. th. 26. & 47.

nitarum effectum omnes casus confirmant, in quibus Reservatrices cum hærede testamentario ultimi masculi ad Successionem admittæ, quales superius ex Sententiis Cameralibus a Per-Illustri Dn. de LYDOLPH in lucem editis adduxi. Suboluit id tibi; & propterea supra controversiæ huic te immittere tergiversatus fuisti. Sed investiga rationem cur hæres ab ultimo masculino institutus non private succederit. Vir Per-Illustris eandem haud obscure indicat (s): quod nempe bona renunciata non ultimo ex familia sed renuncianti sint quæsitæ. Hæc ratio sane & filiæ ultimi masculi obstat, quominus in bonis istis succedat, cum Jus ipsius ultra bona patri quæsitæ extendi nequeat. Jam revoca, quæ non salvo horum Summorum Tribunalium honore effuisti, contra leges & consuetudines Germanicas ægre factum filiabus, efficientibus id in Germania peregrinantibus Juris consultis, quæve hac vel illa in causa contra Jus in thesi decisa in aliis eandem injuriam faciendam nobis persuadere non posse. Absit & de novo ajo absit, de iniquitate admissionis reservatricium querelas jactes; potius recordare ejus quod magna cum emphasi HARPRECHT scribit (t): *Descendentes ex ultimo masculino id omne quod filiæ ita renunciatae ejusque heredibus per renunciacionem ademptum fuit, quandocunque existente ea conditione, sub qua ipsa regressum ad renunciata sibi, si non expresse, saltem tacite, reservavit, videlicet pacti reservatorii (si rectæ rationi & æquanimi illius ratiocinationi sine contradicendi iniquo studio sine proprii lucri injusta cupidine, sine macula pietatis, & ipsius adeo, a Deo & natura, erga proximum, nedum erga*

(s) Obf. 249. p. 38.

(t) d. Tr. 7. R. 4. 147. & 148.

erga cognatum sanguinem instillatâ charitatis atrociter læsâ morem gerere velint) *modis omnibus & fideliter retinere teneantur.* An ergo putas autoritatem tuam eo valere, ut tot Summorum Imperii Tribunalium judicata infirmare queat? Adeo absurdus mihi non videris. Retorqueo igitur tela a te §. 82. emissa. Absurdum cum sequatur, longe diversa principia fundaminis loco sternenda sunt, si rationem Juris salvam, nec derisui te exponere velis, quæ sane alia esse nequeunt, quam Successionem ex propinquitate cum ultimo Possessore non æstimandam. Ex his colligas simul Juris Romani autoritatem contra Lacunas legum antiquarum Germanicarum, quibuscum judicata hæc & responsa non consentiunt. Et nisi hæc te ulterius scripturum ab humoribus noxiis purgent, Helleboro opus habes.

CAPVT II.

DE

SUCCESSIONE HANOICA

§. I.

Atque sic pervenimus ad id, quod præcipue CENSOR agit, quo Pacto nimirum SUCCESSIO HANOICA regenda. Quoniam vero deducta sua principiis capite præcedente jactis superstruit; his modo enervatis, & illa velut tecta sublatiis columnis corruunt. Agite operi subvertendo manum admoveamus. Versamur vero in Domino, ubi Jus Primogenituræ viget. Quod cum Successionem ex Pacto Hereditatis renunciatæ reservativo alteret; duplex nos occupabit cura, 1) ut Jus Primogeni-

G 2

turæ

turæ statuinemus, 2) quo pacto SVCCESIO HANOICA regenda sit demonstremus, confutato eo modo, pro quo CENSOR vehementissime declamat. Juris Primogenituræ introductionem sat aperte loquitur Statutum de A. 1375. IMHOFIO teste (u) ad normam illius jam antiquitus in familia Hanoica observati & A. 1339. & 1343. confirmatus redditum, verbis sequentibus: **Daß wir mit wohlbedachten berathen Mütche / mit gesundem Leibe / mit guten Sinnen und mit Rath / Unserer Freunde und Lieben Getreuen einmüthelich seyn überkommen und gemacht und gesetzt han / und machen und setzen / das mit Krafft und Macht dieses Brieffs / daß immer ewigliche / nime / dann ein Herr seyn soll zu Hanau / und in der Herrschafft zu Hanau / so soll Ulrich Unser Sohn / daß jezunden ist der älteste und seine Lehn Erben der älteste ein Herr seyn zu Hanau / und in der Herrschafft zu Hanau nach unserm Tode und wäre es Sach / daß er von Todes wegen abgienge / ehe dann ihm die Herrschafft wurde / oder ehe denn er Leibes Erben hätte oder gewinne / so soll darnach der älteste Unser Sohn / wer der dann ist / ein Herr seyn zu Hanau / und keiner mehr / als daß Noth geschicht von einem zu dem andern / also daß allerwegen ewigliche oder nime dann ein Herr seyn soll zu Hanau und in der Herrschafft zu Hanau / wenn das von Unsern Otern auch also auf Uns ist kommen. Singulas Juris Primogenituræ definitionem, quam Per-Illustris Dn. de LVDOLPH (v) format, ingredients notas hic deprehendimus. Etenim vi hujus Statuti Jus Successionis legitimæ hereditariæ, universalis, individuæ competat ei, qui in ordine genituræ primo loco est natus. Quis ergo inficias ibit de Jure Primogenituræ hic statui? Nec aliter quam**

(u) Not. Proc. Imp. e. n. p. 516 (v) de J. Primog. Aphor. I.

quam de eodem Statutum hoc ipse Imperator RVDOLPHVS II. interpretatus, quemadmodum in confirmatione ejusdem de A. 1607. diferte fatetur: bekennen daß Uns der Wohlgebohrne Unser und des Reichs Lieber Getreuer Philipp Ludwig, Graf zu Hanau / Unser Rath ein Uraltres wegen der PRIMOGENITVR und Erstgeburtsh: Gerechtigkeit in der Graffschafft Hanau ohne kundlichen Anfang hergebracht und daruff vor etlich hundert Jahren aufgerichtet / seithero in stetiger ohnverrückter Observanz, auch durch unterschiedliche veranlassete Aussprüche und sonst mehr Wege bewährtes und bekräftigtes Statutum in glaubwürdiger Form vorbringen lassen. *Ecquid verius Statutum hoc observantiam saltem renovatam & scriptam esse? Quomodo vero hæc interpretanda sit, docet Chronicon Austriacum antiquum (w):* Do Herzog Rudolph starb zu Mailan / waren noch do zween Brüder Herzog Albrecht und Herzog Leopold. Herzog Albrecht nach der alten Gewohnheit der Fürsten / daß der Ältere Herzog solt herschen hub an zu reichen in Oesterreich / nach Christi Geburt 1365. und richtet alle Land löblich auß Oesterreich / Steyer / Ehernden / Krain; die Windisch March / Tyrol und Etsch / Schwaben und Elsaß *ic.* Quare cum vi Observantiæ in Domo Auftriaca vocabulum der Ältere primogenitum denotet; nec est cur aliter quam de Jure Primogenituræ Statutum quæstionis intelligamus. Hinc mirari subit quid AVTORI Facti speciei Hasso-Darmstadinæ in mentem venerit (x), ut Statutum hoc in perversum de Senioratu sensum detorqueret. Discrimen Senioratus & Primogenituræ cuius hic obivium.

G 3

(w) apud Pezium de rebus Auftriacis.

(x) p. 3. & p. 1. in not. ad Facti Spec. Hass. Cassel.

obvium. Judicet benevolus Lector, an non perspicue genituræ, nec ætatis prærogativa attendatur, quæ tamen Senioratus a Primogenitura ex confessione omnium character distinctivus est (y). Eam ob causam Primogenitura Lineam semel admissam non egreditur, donec nullus ex ea superstes sit: in Senioratu e contrario ad certam lineam non habetur respectus, sed ad totam Familiam, ita ut ex Agnatis semper succedat, qui major est ætate & sic de linea in lineam ambulet Successio (z). Cum itaque vigore Statuti hujus VL R I C V S VI. tanquam natu maximus, ejusque descendendum qui in ordine genituræ primo loco succederet, evidens est quod ad certam lineam respectu habito neutiquam Senioratus, sed Jus Primogenituræ introductum fuerit. Nec quidquam relevat, quando ex verbis: *so soll darnach der Älteste Unser Sohn / wer der dann ist / ein Herr seyn zu Hanau /* concluditur, statuentem ad lineam secundo geniti non respexisse. Mens statuentis non alia fuit, quam ut VL R I C O VI. tanquam natu maximo Jus succedendi competeret, idque lineam ipsius ingressum semper in ea & descendentibus ex ea conservaretur, & donec aliqui ex ipsis existunt nunquam fieret transitus ad Seniores in alia linea extantes. Hocce vero Jus Primogenituræ involvere, cum KNIPSCHILDIO (a) nemo non fatebitur. Idem sentit MOLINA (b), dum, *Primogeniti institutione*, ait, *semper censetur vocata linea recta Primogenitorum successive, in infinitum de Primogenito in Primogenitum. Ideoque dum supererit aliquis ex Linea istius nullus qui ex alia linea procedat, admittendus erit.*

(y) conf. Springsfeld. de Apanag. C. 8. n. 6. p. 97.

(z) conf. Rhet. Com. Jur. publ. p. 310. n. 11.

(a) de Fideic. Fam. c. 9. n. 58.

(b) de Primog. Hispan. L. 3. c. 6. n. 29.

erit. Et ad hunc Juris Primogenituræ a Primogenito ad primogenitum transitum ipse statuens verbis: **von einem zum andern / digitum intendit.** Hinc verbis illis: **Wer der dann ist** indeterminatum saltem reliquit, an secundo vel tertio loco natus sit, modo in ordine genituræ Stirpis five lineæ primum fortiatur locum, juri determinationem relinquens, quod illud juxta Per-Illustrem Dn. de LVDOLPH (c), *deficiente primo naturam suppleat, vocando eum, qui ordine succedendi inspecto, secundo vel tertio loco fuit natus, qui tamen ipse illo temporis momento, quo ex primi linea nemo superest, sit primogenitus, tam natura quam lege, atque Jus Primogenituræ ad suos descendentes eodem ordine transmittit.* Eoque eveniebat, ut statuenti filius Primogenitus VLRICVS VI. exclusis postgenitis REINHARDO II. & JOHANNE successerit, & ille ipso sine masculis heredibus defuncto ad Successionem admittus fuerit. Hac ratione nulla vis inferitur vocabulo **ältester Sohn.** Idemque primogenitum non seniore denotare præter allegatum Chronicon Austriacum, MENOCHIVS (d) cui quoque BETSIYS adstipulatur (e), affirmat, quandoquidem in hanc adducitur sententiam: *quod si de uno filio ex multis loquimur, sicque respectu fratrum suorum, tunc procedat sententia nullam differentiam statuendum inter primogenitum & majorem natu.* Quod in speciem obducitur, in casu quo Electore Palatino LVDOVICO PACIFICO improle mortuo frater natu minimus FRIDERICVS HENRICO OTTONE ex fratre medio RVPERTO superstitite successerat, vocabulum **ältester Sohn** in vetustis Domus Pala-

(c) de J. Primog. Aph. I. p. 36. n. 12.

(d) Lib. 5. Conf. 442. n. 19. seq.

(e) C. 8. §. 49.

Palatinae statuti praesertim constitutione Sigismundi Imperatoris de A. 1414. occurrens, interpretatione authentica Collegii Electoralis hoc sensu acceptum; nihil firmi continet. Quodsi enim id sese ita haberet, quasiserim cur opera Episcopi Frisingensis PHILIPPI efficiendum fuerit, ut pactione amicabile futura controversia componeretur, & ex ea FRIDERICVS Fratri succederet, ut memorat HVBERT. THOMAS LEODIVS (f)? Non minus & altera ejusdem Autoris objectio, quod Statutum de A. 1375. *expresse Majoratus vocetur*, facile refellitur: persape enim Primogeniturae Majoratus nomen attribuitur, & apud Hispanos hoc Jus Majoratum vocari testis est ZOESIVS (g). Hoc ipsum liquido corroborat testamentum RAIMVNDI Comitis de Montecuculi de A. 1675. quod reperitur apud LVNIGIVM (h), nec non Majoratus Comitum de Khevenhüller, de quo *Khevenhüllerische Kupferstiche* his verbis loquuntur (i): Hans Khevenhüller zu Nichelberg Graff zu Franckenburg / war der erste Deutsche / so auf Spanische Weise ein MAJORASCO zu fundiren vom Käyser Rudolpho Consens bekommen / darauf er in Oesterreich ob der Ems die Graffschafft Franckenburg zu einer Primogenitur gemacht.

§. 2.

Sed revertamur ad nostrum. Et is lapillulum habet, quo Juris Primogeniturae Statutum appetat. Putat p. 18. Adjunct. *ab Imperatore ipsum confirmatum non fuisse, idque praecipue requiri.* En modicum lapidem qui fundamitti

(f) in vit. Frid. II. Palat. L. 6. ad A. 1524.

(g) ad ff. de suis & legit. hered. n. 14.

(h) in Corpore Juris Feud. Germ. P. II. p. 372.

(i) T. II. p. 187.

mitti potest! Scit SCIOLVS, hanc confirmationem in medio Aeo non semper requisitam. Nihilominus eadem praecipue requiratur. Lepide, ut nil supra! Scire gestio, quomodo cum hoc praecipuo requisito illud FERDINANDI II. (k) concilier: Es würde zwar ohne dieß sohanes Primogenitur & Recht seinen Stand und Richtigkeit haben/ auch hinführo dabey verbleiben / alleine der Zanck & sichtsigen Welt Zwiespaltungen und Irrungen halben / und weil andere dergleichen Confirmations & Brieffe hätten / man solchen Käyserlichen Consens desfalls auch einholen wollen; cum superflua non noccant? Dein id secum meditetur, quod usque ad tempora RVDOLPHI II. omnes quorum intererat in hoc Juris Primogenituræ Statutum consenserint, & tum demum confirmatio Cæsarea desiderata fuerit, postquam quidam vitiligaverant: cujus rei ipse Imperator tam in loco superius allegato, quam verbis sequentibus testimonium perhibet: Und Uns darauf gehorsamst angeruffen und gebeten / weil deswegen sich ohnlängst zwischen Ihm und seines damals noch minders jährigen Bruders / des Wohlgebohrnen Albrechten Grafen zu Hanau Vormündern / Strit und Irrungen ereignet / auch dergleichen ins künfftige von unfriedlichen Leuten / erwecket werden möchte. Wir geruheten zu Verhütung dessen / und Erhaltung dieser Graffschafft uhrhalten löblichen Herbringens nit allein angeregtes Statutum als regierender Römischer Käyser zu confirmiren. At enim vero Per-Illustris Dn. de LVDOLPH ad hunc effectum saltem confirmationem Cæsaream requirit (l): ne here-

(k) ap. Springsfeld. c. 5. n. 62.

(l) de Jure Primog. Aph. 13. n. 11.

des statutentium legem istam Successionis impugnare queant. Ceteroquin, nihil supreme Majestati officere ait, si illi dispositioni paternae, vel Pacto suo acquiescere velint, perinde ut praeeriti in Testamento, quod ipso jure nullum est, ad id impugandum invitati compelluntur possunt: & hactenus esse Successionem in Territoriis Illustriū Juris privati. Et ad hunc effectum litium praescindendarum ipse Imperator FERDINANDVS II. confirmationis Caesareae necessitatem restringit inquiring c. l. Daß zwar an Beständigkeit des Rechts der Erstengeburt kein Zweifel an sich seye/ gleichwohl die Interessenten / allem Streit um so vielmehr abzuhelffen nicht übel gethan / daß sie Käyserliche Bestätigung disfalls gesuchet. Minimopere satis est, quod Confirmatio Caesarea A. 1607. impetrata fuerit; ita enim Pactum de A. 1610. Juri Primogenituræ conformiter interpretandum; quo similiter argumentorum obmotorum strues concidet, ut inferius dilucidius apparebit.

§. 3.

Quibus ita constitutis planius perspicitur, CENSOREM valde a via declinare, quando Dispositione REINHARDI II. & Pacto de A. 1458. Statutum Primogenituræ abolitum comminiscitur. Lectori solum suo id forte persuadebit, etiam meo, persuadebit nunquam. REINHARDVM II. ipso facto Statutum approbasse ex eo elucet, quod VLRIco VI. fratri primogenito usque ad mortem ipsius Regimen reliquerit, nuda administratione contentus, quam ex amica JOHANNIS II. Electoris Moguntini transactione una cum fratre Johanne capessiverat. Hinc postea contra proprium factum venire & filio suo primogenito REINHARDO III. jus primæva ista institutione qua-

ficum

fitum (m) auferre non potuit: in Primogenitura enim factum Patris non potest nocere filio: cum equidem mediante Patre, sed non beneficio patris, proprio potius Jure succedat nec quia heres sed quia Primogenitus est (n). Multo minus ergo CATHARINA tanquam vidua REINHARDI II. legem Successionis fundamentalem tollere & Philippo Juniori Nepoti in Jure succedendi præjudicare potuit, maxime cum is tunc temporis adhuc minorennis attamen Regimen jam adeptus & administratione saltem propter minorennitatem destitutus fuerit. Haud abs re propter generalitatem rationis, nemo, DIETERICH ait, (o), Successori in Jure Primogeniture præjudicare potest, neque per Contractum neque per delictum aut per Testamentum. Idque eo minus si Successor in primogenio velut Philippus Junior non adhuc spe saltem sed actuali Regimine gaudet. Sed vero nec ulli præjudicium disponentes inferre voluisse quilibet dixerit, modo justam adhibuerit interpretationem. Eventus ipse eandem supeditat. Etenim REINHARDO II. successit Primogenitus ipsius filius REINHARDVS III.; consequenter juxta superius deducta & allegata ipso mortuo jus succedendi in solum Philippum JUNIOREM excluso SENIORE transiit. Atque id ipsum est quod Pacto de A. 1458. causam dedit, prout Illustris AVTOR Facti Speciei Hasso-Casellanae pro eo, quo pollet acumine optime perspexit (p), & verba Pacti sequentia extra omnem dubitationis aleam

H 2

ponunt

(m) Molina d. Tr. L. I. C. 8. n. 20.

(n) ad A. B. Tit. 24. p. 99. seqq. Lyncker Decif. 802.

(o) ad A. B. Tit. 24. p. 99.

(p) p. 4.

ponunt: Hette Er (Unser lieber Schwager und Huszwirte Reinhart) Unsers lieben Sones Grave Reinhart des Jungern Tode erlebet, Er hette dieselbin sin Ordnunge und Satzunge virändert, und soliche vorgemelte Virgenglichkeit der Graveschafft Hanawe understanden selber zu versehen, und die nit off einer jungen Personen, als Unser lieber Sone Philipps Grave zu Hanawe der junge noch ist, lassen stehn. Quis adeo hebetis ingenii ut non videret, ex ipsius Catharinae confessione maritum ejus salvo jure Primogeniturae inter liberos disposuisse & vi ejusdem omnia Nepoti PHILIPPO JUNIORI statim ex momento mortis Patris ipso jure acquisita fuisse? Naturae Juris Primogeniturae conformiter quippe quae secundum Betsium (q) & Nicol. Mylerum (r) ea est, ut bona ipsa integra, & sine aliqua diminutione gradatim perveniant de primogenito in primogenitum. Quod equidem ob teneram PHILIPPI JUNIORIS aetatem & dispositionem Avi ipsius ut PHILIPPO SENIORE matrimonium ante non permitteretur, quam si intra VI. annos masculi REINHARDO III. adnati non fuissent, nato intra idem temporis spatium PHILIPPO JUNIORE, Stemmati interitum minabatur, non tamen sufficiens causa fuit primogenito jus suum auferendi sed saltem prohibitionem istam Nuptiarum tollendi Apagiumque augendi: plus enim illa in dicto Pacto adducta ratio: **Das Unser Schwager / und Sohne Philipps Graff zu Hanau der älter eine Eheliche Hauß, Frau nehmen müge /** non involvit: quemadmodum etiam Testator in hunc casum familiae per ultragenitos conservandae sibi reservava-

(q) de Pact. Famil. Illustr. p. 476.

(r) de Stat. Imper. L. I. c. 2. 17.

fervavit facultatem *sin Ordnunge und Satzunge obegemelt zu verendern, zu meren, und zu myndern nach seinem Willen*, ut adeo augmentum Apanagii menti ipsius prorsus conforme fuerit, vi tritissimæ illius Juris regulæ, qua id menti testatoris conforme, imo & ab eo dispositum ac ordinatum esse censetur, de quo interrogatus verosimiliter ita respondisset. Quæ adeo vera, ut secundum TV-BINGENSES ultrageniti in casu dato Apanagii augmentum jure exigere queant (s). Nec negligendum in ipso Pacto A. 1680. cum Primogenito Comite FRIDERICO CASIMIRO inito pactum de A. 1458. de Apanagii augmento accipi: utriusque enim eundem finem esse publica ibidem fit professio. Quicquid vero illius gratia postgenito assignatum, per modum provisionis saltem accepit: *Insonderheit aber Ihres jungen Vettern, Herrn Graff Philipps Reinharden Gnaden zu obigem Ende genugsam versorgt sehen möchten.* Apanagium vero per modum provisionis concedi, neminem latet (t). Præterea hoc notes velim & Regulæ isti vulgatæ: pro Jure communi in dubio faciendam interpretationem, hic locum esse. Cum enim juxta HERTIVM (u) Seculo quinto decimo, imprimis autem decimo sexto & septimo Principatus plerique & Comitatus ad Primogenicum Imperii summam rursus detulerint; consequenter Jus Primogenituræ in Principatibus & Comitatibus jus commune evaserit; non est quod dubii hæreamus, Pacta & Testamenta, adæoque & Pactum de A. 1458. & Dispositionem paternam ad sta-

(s) Vol. VI. Conf. 41.

(t) Springsfeld de Apanag. C. 12. n. 16.

(u) de Special. Rom. Germ. Imp. Rebusp. §. 6.

ad stabiliendum Jus Primogenituræ & Apanagium declarari debere.

§. 4.

Atque sic ego censeo, videamus qua ratione tu contra censeas. Eo moveris, quod Pacto de A. 1458. divisio celebrata, non Apanagii Constitutio. Sed salva nihilominus res est: nam a divisione celebrata ad negationem Juris Primogenituræ nulla valet consequentia. Sape olim in Domo Austriaca divisiones factæ, singula vero Jure Primogenituræ salvo. Notatu digna inprimis ad rem præsentem sunt verba Autoris der standhafften Behauptung der von Ihro Römischen Kaiserl. Majestät bey Dero Durchlauchtigsten Erz: Hauß Oesterreich bestgestellten Erbfolgs: Ordnung sub Lit. F. dergleichen Theilungen müssen nicht allemahl *pro vera divisione gehalten werden.* *Acusata* autem esse divisionem veram & regressum lineæ Müntzenbergicæ extincta Lichtenbergica ad portionem Philippo Seniori assignatam in Pacto hoc reservatum, solide deductum in Scripto: Autorem suum in singulis paginis spirante cui rubrum: in Rechten gegründete Ursachen / warum Ihro Hoch: Fürstl. Durchl. Herr Land: graff Wilhelm zu Hessen: Cassel an die mit Hanau und respective dem Fürstl. Hauß Hessen DarinStadt A. 1714 und 1718. errichtete Pacta überhaupt und ins besondere so viel das Amt Babenhaußen betrifft / nicht gebunden. Sed non deest CENSORI effugium: verba Pacti: und hiemidde so soll der vorgeante Unser Schwager und Sone Grave Philipps der elter vor sich und alle sine Erben EINEN GANZEN ABESCHIEDT von der Graveschafft Hanauwe und auch daran ein Genügen haben, plenam; ait, & æqualem separationem a

Comi-

Comitatu Hanoviensi indicare, satisque declarare, non fuisse Babenhusam & reliqua Apanagium sed celebratam veram divisionem. Æque minus autem, si quid video, verba **einen gangen Abscheid haben / ac abgefunden seyn** Apanagio obfunt. Cui vero ignotum Appanagiatos **abgefundenen Herrn** salutari (v)? Istiusmodi locutiones sub clausula stante certo casu & statu accipiendas esse ex doctrina de renunciacionibus nemo nescit, ubi sæpius filia, quæ hæreditati **gänglich / unwiederrufflich** renunciarunt, stemmate masculino extincto nihilominus ad eandem readmittuntur: qualem casum apud BESOLDVVM legimus (x). Quemadmodum ergo Clausulæ hæc ad votum agnationis perpetuo duraturæ restringuntur, ut loquar cum FROMMANNO (y), seu quemadmodum TVBINGENSES A. 1721. eisdem interpretati, **daß solche Verzicht/Schwester ein für allemahl so oft sich ein Todesfall in mascula profapia zutragen würde / keine weitere Forderung mehr haben wollen und sollen /** ita quoque & hæc de casu florentis Stemmatibus solummodo intelligenda. Idque vi expressorum Pacti verborum: **Und nit wütter noch ferner zu derselben Graveschafft zu sprechen noch Recht haben, es mechte sich denn mit Todesfalle.** Quod cum vera divisione subsistere nequit. Porro CENSOR ad verba Pacti **und zu iglichen dieser Teylungs-Brieffe** provocat, postulans ut ostendatur, quis unquam hoc ævo dixerit se celebrare divisionem constituto tantum Apanagio? En dextram fidemque! Ita Chronicon Austriae

(v) Springsfeld de Apanag. C. 1. n. 15, 19.

(x) Consil. 171. n. 29.

(y) cit. Disp. th. 51.

antiquum: Herzog Albrecht und Herzog Leopold khamen
 mitemander überein daz sie tailten die Lande also: daz
 Herzog Albrecht der allein hat einen Sun / Oesterreich sol-
 te besitzen / und Herzog Leopold der mere Kinder hat / solt
 die andern Landen alleine haben / daz ist: Steyer / Kher-
 ten / Khrain / die Windisch Marek / Tyroll mit ganzor
 Ersch / Elsass / und alle Herrschafft in Schwaben. Cum
 itaque divisiones Austriacæ salvo Jure Primogenituræ fa-
 ctæ; habes hic casum quem desiderasti. Quo te nunc
 veritas fere nescio. Equidem hoc adhuc detineris, quod
 datio Feudorum Archivium & reliqua omnia, quæ Co-
 mitibus Babenhufanis hic conceduntur, ut e. gr. ipsis
 homagium præstetur, nil aliud, si conjunctim sumantur
 indigent, quam integram superioritatem territorialem,
 minimè vero Apanagium. At facile hunc offensionis la-
 pidem evitare potuisses, modo in ratiocinando non adeo
 saltasses. Plus enim ex hisce omnibus non sequitur, quam
 Apanagium, quod Doctores (recte an secus, nunc dispu-
 tare nolo) vocant improprium: ut jam solide ac erudite
 pro more suo ILLUSTRIS AVTOR Facti speciei Hassö-
 Cassellanae annotavit: Gestalten dann / inquit Vir meri-
 eis suis notus, ohnedem in dergleichen Fällen / wenn schon
 die postgeniti nicht bloß wie Apanagiati gehalten / sondern
 mit Landes-herrellichen Gerechtsamen abgefunden / und für
 regierende Herrn zu consideriren seyn / dem Juri Primo-
 genituræ und dessen freyen Exercitio nichts derogiret
 wird / sondern solch eine Theilung ehender für eine Pa-
 ragial-Abfindung als pro vera divisione zu halten. Sed
 & accipe, quæ eam in rem differit HERTIVS (z): sunt

(z) cit. loc. §. 10.

exempla inquit, ubi natu minori quaedam terra portio cum omnibus regalibus, prerogativis, redditibus, commodis eo jure, quo major natu regionem possidet, tenenda & fruenda fuit tradita. Cum his confer praesens in singulis Pacti concernentibus passibus; modo per praedicta poteris, idem cum illis sub eadem specie contineri deprehendes. Quare cum teste HERTIO Dd. Apanagium, ad quod exempla ista pertinent, improprium videntur; admodum infusus esses, si casum praesentem ad idem referendum negares. Hisce praestructis jam cessabit, quicquid in Pacto quaestionis animi tui aciem quasi per caliginem perstrinxerat. Etenim in Apanagio improprio postgenitis vasallagium, homagium praestandum, comperitque Archivium, prout latius commonstravit SPRINGSFELD (a). Nec perpetuum foedus introductum Apanagio improprio repugnat. Equidem, *quis unquam legit, exclamas, primogenitum cum Apanagiato hujusmodi Pactum iniisse?* Sed magis mutus eris quam piscis, si exemplum, quod apud BETSIUM de Comitatu Ostfrisiae legitur (b), in medium produxerim. Ipse HERTIVS idem ad Apanagium sic dictum improprium refert c. l. Ibi nimirum Decreto Caesareo zwischen dem Wohlgebohren Herren / Herrn Edzarten und Herrn Johann Gebrüder Graffen und Herren zu Ost. Friesland A. 1589. secundo genito JOHANNI superioritas territorialis adjudicata, simulque foedus introductum, *daß sie in Sachen die zu gemeinem besten / und Wohlfahrt des Landes gereichen / vor einen Mann stehen / einer an dem andern und dessen* Untere

(a) de Apanag. C. XI.

(b) p. 531.

Untertanen die unwegerliche Hülf und Folge haben und
 sonst jeder dem andern allen angenehmen Brüderlichen Willen
 und Freundschaft erzeigen sollte. Qua fronte ergo as-
 seris primogenitum solum, non Apanagiatum Jus sequelæ
 habere? Attende hic insuper quam apposite idem judi-
 catum nostra quæ hactenus contra te defendimus confir-
 met. Quæcunque JOHANNI hic adjudicata, accepit zu sei-
 ner gänzlichen Abfindung / quod idem est, si verbis Pacti
 nostri enunciaretur ac: daß er hiemidde einen gantzen Ab-
 scheidt von der Graveschafft haben solle. Sed vero tradi-
 tio terrarum ipsi non aliter fieri debebat, als gegen Zer-
 tigung und würcklicher Herausgebung angebotener Cau-
 tion, quæ in eo consistebat, daß solche bemelte Häuffer
 und Aempter / da er Graff Johann keine Eheliche Män-
 nliche Leibes Erben hinterließ / nach seinem Abgang mit
 ihrer Zugehör wiederum an seinen Brudern Graff Edzar-
 ten oder seinen ältesten Sohn / oder wen er an seine Statt
 zum Regenten und Lehns Folgern benennen würde / wie-
 derum ledig fallen sollen. Discas ergo ex hoc casu rogo,
 quod Apanagio improprio non repugnet postgenitis por-
 tiones ita assignari, daß sie damit einen ganzen Abscheidt
 haben / item ut verbis Pacti utar, daz yre iglicher sich des-
 selbin ires Theyls sollen und möegen gebruchen und nyssen
 nach yrem Willen yre igliche Parthey ohne Intrag und Be-
 hinderunge der andern, & nihilominus fiduciam adjici,
 hoc est conditionem redeundi ac reverrendi, unde pri-
 mum venerunt, extinctis nempe masculis. Sed nondum,
 inquis, Apanagii constitutio in clara luce constituta est,
 cum PHILIPPO SENIORI portio sua assignata fuerit:
 damidde er sich als eyn Herre begeen und betragen möege,
 quibus verbis Territorii Dominus designetur. At planum
 hæc

hæc verba fundunt sensum, si ita accipiantur: damit er sich als eine Person vom Herrnstand oder ein Graff begeben und betragen möge / de quo, si conjugem cum liberis aleret, propter minutam Apanagii quantitatem desperabat. Nolo hic esse prolixus. Instruant te Illustris Dn. KOPP (c) Hassiæ & Orbis eruditi decus, & Celebrerrimus Dn. ESTOR Amicus & Fautor multo honoris cultu prosequendus (d), ubi Comites olim maluisse nuncupari Dominos, quam Comites doctè commentati. Cum quibus optime concinit Celeb. Dn. WACHTERVS, quando primis temporibus HERR titulum honoris fuisse sôlis Regibus & qui proxime circa Reges sunt, Ducibus, Comitibus & Dynastis proprium testatur (e). Nec his contrariatur SCHILTER, quamvis Adversarius ipsum profe allegaverit: HERR enim verbum honoris sine superioritate denotare, explicare enunciat (f). Adde non alia ratione verborum istorum intellectum ipsum Pactum de A. 1680. exponere verbis: Insonderheit aber ihres Jungen Vettern / Herrn Graff Philipps Reinhardten Gnadl. zu obigem Ende und damit Sie Sich mit reputation vermählen und vor Sich und Dero künftige Gemahlin den Standsmäßigen Unterhalt finden können / genugsam versorgt sehen möchten / bevorab Jhro Hoch-Graffliche Gnaden durchgehends bekant / was die in A. 1458. von Herrn Graff Philippsen dem Jungen an dessen Herrn Vatters Bruder Graff Philippsen dem Aeltern zu eben dergleichen Ende beschehene Cession des dritten Theils

I 2

der

(c) de insign. different. inter S.R. I. Comit. & Nobil. immed. p. 121. (d) in Tr. de Minister. pag. 232. seq.

(e) in Glossario p. 718.

(f) in Glossario p. 402.

der Graffschafft Hanau Müngenberg dem Gräflichen
 Hauß Hanau vor sonderbahren Nutzen gebracht. At da-
 bo quoque verbo isto Dominum Territoriale designari.
 An id in Apanagio improprio Jus Territoriale involven-
 te inconueniens quid? Non ausim affirmare. Ea ratio-
 ne λογισμαχια haud dubie finem accipiet suumque πηγας.
 Scrupulus unus restat non mediocris, qui te carpit. *Apa-
 nagiatum* objicis, terras ipsas usufructui ejus concessas
 non posse vendere aut pignori supponere. Imo teste experien-
 tia hujusmodi Pactum nullibi haberi, nisi iis gentibus, ubi
 Jus Primogeniturae non viget, sed omnes sunt aequales, ni-
 hilominus tamen in Pacto statui: Wer es auch obe yre eyner
 oder syne Erbin von sinem Teyle daz Ime hie in diesem
 Brieffe vrschrieben und zugescheyden ist, Igde wolten ver-
 kauffen oder versetzen es were Erbeschafft oder Phantschafft,
 der oder syne Erbin sollen daz dem andern oder deszelbin
 Erbin ein halb Jare zuformt verkünden und zu wissen thun
 in yren versiegelten Brieffen zu Huffs, und zu Hoffe wolten
 der oder sin Erbin dann solches nit kauffen, oder daruff ly-
 hen als viel als cyn ander ungerverlichen, so mochte der dem
 also Not were zu verkauffen, oder zu versetzen, zu Uszgan-
 ge des halben Jares solches daz er verkeuffen oder versetzen
 wolte, einem andern verkeuffen oder versetzen weme er
 kæente, us gescheiden Fürsten, darynne solte Ime der ander
 oder sine Erbin nicht tragen. Sed inania hæc sunt: quia
 apud TVBINGENSES casus Apanagii improprii depre-
 henditur, ubi bona in Apanagiato cum facultate alie-
 nandi translata, & JCI respondere (g): Wenn er oder
 einer ex descendibus ejus solche Apanagii improprii ju-
 re

(g) Vol. VI. Conf. II.

re eingeraumte Güter verkaufft hätte / wäre er verbunden gewesen / dem regierenden Herrn die ihm in istum casum reservirte N. SI von dem erlöbten pretio zu restituiren oder bezahlen. Quodsi itaque Apanagio improprio hæc non repugnat alienatio, multo magis illud eandem ad casum necessitatis restrictam jure proximiseos PHILIPPO JUNIORI ejusque descendantibus concessa, admittit. Atque sic reor scrupulum tibi injectum evulsam, viamque adeo planam stratam esse, ut jam ad ea quæ stabilito Jure Primogenituræ sequuntur, tuto transitum facere queamus.

§. 5.

Quoniam nimirum *Juris Primogeniture essentialis conceptus*, recito verba Per-Illustris Dn. de LYDOLPH (b), in ordine succedendi lineali constituitur, & præterea prærogativam sexus infert (i), vi cujus AMALIA ELISABETHA non solum a fratre PHILIPPO MAVRITIO ejusque filio PHILIPPO LYDOVICO sed & ab ALBERTO filioque ipsius JOHANNE ERNESTO, imo a Lichtenbergiis masculis excluderetur, quæ tamen prærogativa Nov. 118. tanquam iniqua reprobata; facile contingere potuisset, ut ex eadem maxime propter incertam illam & captiosam (Successionis promiscuæ) æquitatis imaginem, quæ sæpenumero perniciosi erroris causa est, quemadmodum in l. 91. §. 3. ff. de V. O. indicatur, his dubii eventus dictis Successoribus intenderetur. Quæ ut uno ictu prascinderetur, nec masculos in incerto relinqueret, AMALIAM ELISABETHAM sexus prærogativæ

I 3

con-

(b) de Jure Primogenit. Part. Spec. Aphor. 3. n. 2.

(i) conf. Coccej. in Deduct. T. I, f. 853.

confirmandæ gratia renunciare consultius visum. Et quoniam ipsimet conservatio Familiæ in optatis erat, prompta parataque ad renunciandum inveniebatur, modo prerogativa sexus Stemmate masculino extincto cessante, de regressu in suo ordine succedendi certa, & contra omnes lites, quæ ipsi forsan ab ultimi masculi filiabus imminerent, tuta esset. Quam suæ renunciationis causam finalem ipsamet in Instrumento verbis planis exprimit: **Weil wir für Uns selbst besondere Neigung zu Aufgang des Stamms und Nahmens des Gräflichen Hauses Hanau tragen / und dazu bekannlich seyn.** Eandemque sat aperte Pactum successorium de A. 1643. prodit verbis: **Dahero Jhro Fürstliche Gnaden auf eine und andere beweglich gethane Remonstrations aus sonderbarer guter Affection und Hohen Begierde / dieses Hochlöbliche Haus zu gutem Aufnehmen und Wesen zu befördern und solches da bey aufs beste möglich manuteniren und erhalten zu helfen / nicht allein vor sich selbst die uralte zu solchem Ende abgestaffte Pacta Familiæ und Majoratus und in specie die in Anno 1610. uffgerichtete Erb. Vereinigung zu confirmiren und hingegen was darwider hätte können movirt werden / fallen zu lassen ic.** Jam vero hac causa finali in aprico posita Stemmate masculino Comitum Hanoicorum extincto AMALIAE ELISABETHAE heredibus regressum ad bona ab ipsa renunciata patere etsi expresse reservatus non fuisset; nemo negabit qui modo assecutus fuerit, quæ in nostra Dissertatione I. demonstrata: in interpretandis nempe Pactis Hered. Ren. ea admittenda esse, quæ ex fine firmo ratiocinio colliguntur (§. 98), adeoque renunciationem masculis extinctis amplius subsistere non posse (§. 99). Quibus consentanea tradit

WEH.

WEHNERVS (*k*), hoc juris recepti & a Dd. comprobatum esse scribens, quod filia a patris Successione per renunciationem in favorem masculorum etiam sine conditione exclusa masculis deficientibus tanquam causa renunciationis cessante ad hereditatem paternam admittatur, allegans pro isto asserto plures Ddres. Et profecto si juxta **CANCERIVM** (*l*) in casu, quo renuntiatio in talibus terminis facta, ubi saltem probabiliter conjecturari possit, quod ratio conservationis familiae habita fuerit, tota renunciatio ad solos masculos restringenda sit, sicque masculis sublatis, illa penitus corruiat, multo utique magis in hoc substrato, ubi renunciatio expresse in favorem Stemmatum masculini facta, id admittendum erit (*m*). Quæ ratio, curteste **BESOLDO** (*n*) secundum plurimorum doctorum sententiam in Renunciatione facta, **dem Stammen zum besten / zu Erhaltung Adelichen Stammens und Nahmens** Pactum regressus ad bona renunciata reservatorium pro tacite adjecto, & benigne præsumto habeatur, & ipso Jure tacite insit, & contra si mascula soboles deficiat eo ipso renunciatio extinguatur, atque regressus reservatio virtualiter hisce verbis inclusa reviviscat. Tiresia ergo cœcior esset qui non videret, multo magis in casu expressæ reservationis renuncianti vel ejus heredibus regressum asserendum esse, cum jam monente **CEPHALO** (*o*) in claris omnis cessare

(*k*) in Confil. Francon. 100. n. 22.

(*l*) Var. Resol. p. 3. c. 15. n. 35.

(*m*) Anton. de Marinis L. 2. Resol. 189. Joh. Torre de Pact. futur. Success. L. 2. C. 10. n. 59. Tubingenses ap. Harprecht. Confil. Nov. 50. n. 202.

(*n*) Conf. 243. n. 17.

(*o*) Confil. 65. n. 42.

re debeat disputatio. Hujus autem doctrinæ claritas adeo JOH. PAPT. HODIERNÆ affulsit, ut hæc duo, quod fratribus & masculis in renunciacione solitarie contemplatis, sublati, pactum successorium exspiraverit, & tamen ex pacto regressus ad illam reservatorio, renunciatrici ejusdemque heredibus expresse vel tacite conventus regressus haudquaquam competat, contradictoria & incompatibilia judicari (p). Atque eccum in præsentiarum versamur in casu reservationis expressæ! Vin' verba reservationis? Ad sequentia animum & oculos refer: Im Fall aber über kurz oder lang zu was Zeit solches auch geschehen möchte / sich zutragen solte / daß die Graffen von Hanau / (welches GOTT gnädiglich verhüten wolle) alle mit Tod abgehen / und keine Männliche Erben von dem ganzen Gräflichen Stamm Hanau geböhren im Leben seyn würden / ist Uns Fräulein Emilia Elisabethæ ausdrücklich vorbehalten / daß alsdenn wir und Unsere Erben / ohnangesehen dieses Verziegs zu allen Güthern / deren Weibz Person en erbuehig seyn mögen / auch aller andern Verlassenschaft als eine recht unuerziehene Tochter der Graff und Herrschaft Hanau Münsenberg / wie auch Hanau Lichtenbergk ꝛ. zugelassen / auch daruor uff vorbezeichneten unverbhofften Fall des Männlichen Stamms Abgangs eine unuerziehene Tochter seyn und bleiben / und darfür jetzt alsdann und dann als jetzt geachtet und gehalten auch ohne einige Verhinderung oder Anzug denen Gräflichen Hanau Münsenbergk ꝛ. und Hanau Lichtenbergischen Männlichen Stamm zu guten jetzt bewilligten Verziegs neben Unseren Schwestern oder anderen Nuhmen und

(p) ad L. 6. Qu. 51. n. 55. & seqq. Cod. de Sec. Nupt.

und Baasen / so vom Hauß Hanau furhanden und nicht
 verziehen seyn würden oder deroselben Erben zugelassen wer-
 den sollten. *Quod cum evenerit, ingemino cum Bb. DNN.*
Antecessoribus in casu simili (q), masculique ex stirpe
 (Lichtenbergica mortuo JOHANNE REINHARDO ultimo) jam
superfint nulli, & sic conditio sub qua successionem illa
 (Amalia Elisabetha) sibi (suisque heredibus: daß alsdann
 Wir und Unsire Erben zugelassen werden sollen) *reserva-*
vit, verificata sit; est quod voluntati ejus de qua satis
constat, satisfiat, ipsaque (modo ejus haeres, Serenissimus
 Princeps ac Dominus WILHELMVS Hassia Landgra-
 vius Dominus longe Clementissimus, post repudiationem
 Potentissimi Suecorum REGIS, Principis ac Domini
 nostri longe Clementissimi, in favorem proximi Agna-
 ti simpliciter factam) *ad petitam Successionem admittatur.*
 Quod eo minus dubii quid involvit, quo prudentius
 clausulæ Reservationis qualitas masculinitatis inserta,
 verbis: **im Fall aber keine Männliche Erben von**
dem ganzen Gräflichen Stamm Hanau geböhren im Leben
seyn würden / de qua notanter Excellentissimus olim Ca-
meræ Assessor THOMAS MERCKELBACH (r): Es
wäre wohl besser / daß Clausulæ Reservationis dergleichen
Qualitas Masculinitatis inserirt würde / zu Vorbauung
künftiger Irrung: doch halte ichs dafür / daß da unsere
Renunciacion solte zu einer Rechtsfertigung gelangen / den
Renunciantibus der Sieg desselben nicht möge abgesprochen
werden. Egregie quoque hanc succedendi rationem su-
 premorum Imperii Tribunalium judicata capite præce-
 dente adducta confirmant. In id tamen adhuc inquirere
 K ope-

(q) apud Klockium in Consil. Marb. Tom. IV. Consil. 13. n. 28.
 (r) apud Klockium in Conf. Marb. Vol. I. Conf. XX. n. 30.

opera pretium erit, quid reservata ista Successio sub se comprehendat. Verba quidem regressum zu allen Güttern/ deren Weibs, Personen Erb, & verbig seyn mögen/ auch aller andern Verlassenschaft admodum breviter sed significanter continent: attamen si explicatius singula eruere velis, eo animum adverte, quod Pactum reservativum, in renunciatione comprehensum non nisi accessorie ponatur ad renunciationem præcedentem: in Pacto accessorio autem omnes qualitates, circumstantiæ & pacta primi contractus principalis repetita censeantur (s). Hinc enim, cum Amalia Elisabetha aus eigener Bewegniß und wohlbedächlich renunciaverit, uff die ganze Graffschafft und Herrschafft Hanau Mülingenbergk / wie auch Hanau Theil und Gerechtigkeith daran haben / derselben ein und Zugehörungen / und allen andern / so genanten Graff- und Herrschafften jezo zustehet / und künstlich anfallen oder durch Kauff / Wechsel oder in andere Wege darzu gebracht werden möge / es seye an Land / Leut / Stadt / Flecken / Ober- & und Herrlichkeit / Eigenleben / Pfandschafft / Baarschafft / Gold / Silbergeschir / Kleintoter / beweglichs und unbeweglichs / wie oder was gestalt das geschehen / oder Nahmen haben möchte / nichts ausgenommen / auch auf alle andere neben und Beyfällige &c. necessario sequitur, quod Successio ex Pacto reservativo hæc singula complectatur. Quare cum Comites Hanoici de Comitatu Lichtenbergico participent, quoad partem illam tertiam Comitatus Münzenbergici per modum Augmenti Apanagii PHILIPPO SENIORI a JUNIORE cessi,

(s) L. 18. C. de Fidejuss. L. 94. d. V. O. Alexander n. 5. & Jason num. 6. ibidem.

& cum onere restitutionis ad Stirpem Lichtenbergicam translati, illa autem pars tertia Praefecturam Babenhusanam sub se complectatur; collectu facile est, quod & eadem in specie una cum mobilibus cujusvis nominis praeter caetera universitatis bonorum, ipso jure ad Serenissimum AMALIAE ELISABETHAE Heredem, qui in ordine generaturae primo loco, reversa fuerit. Quodque Pacto reservativo satisfieri nequeat, si dicta Praefectura separaretur, vel inde cuivis patere existimo, quod eodem AMALIAE ELISABETHAE in eventum deficientis Stemmatum masculini Comitum Hanoicorum concessum fuerit, **eine unvergihene Tochter zu seyn und zu bleiben / und dafür jetzt alsdann und dann als jetzt geachtet und gehalten zu werden.** Sic enim ipsa, modo ejus haeres, eo ordine succedere debet, quo successura fuisset renunciatione non facta, adque ob introductum per praedicta Jus Primogeniturae, vi inde fluentis terrarum individuitatis in suo ordine sicut masculi. Quare cum illi successerint etiam in illa parte tertia, ad quam Praefectura Babenhusana pertinet, perinde ac Primogenitus eandem ob rationem ante Pactum de A. 1458. in ipsa successit; per naturam surrogati necesse est, ut eadem & nunc ad AMALIAE SERENISSIMUM SUCCESSOREM perveniat. Secus si pronuncias, clausula **jetzt alsdann und dann als jetzt /** frustra adjecta, quippe quae juxta STRAVCHIVM (t) BESOLDVUM (u), RVDINGERVM (v), id operatur, ut unum tempus alteri insit, videlicet praefens tempus in futuro, & e converso, & ita dispositio in qua ejusmodi verba ponuntur, retrorahatur ad tempus actus.

K 2

§. 6.

(t) Lexic. Part. h. voc. n. 2.

(u) Thef. Pr. Lit. 4. n. 9.

(v) Observat. 6.

§. 6.

Hac clausula Reservativa in luce posita; & ea, quam Pactum de A. 1458. continet, pleno lumine fulget. Quoniam enim AMALIA ELISABETHA ita se renunciare declaravit, ut sibi uff die in dem Hanauischen Stambrechte und Erbverein vorbehaltene Fälle / gebührende Ahnwartung und Erb- & Gerechtigkeit reservare velit; nec hi casus, nec Jus succedendi in eos reservatum aliter quam Clausula Reservativa intelligi debent. Cum igitur hæc jus involvat extincto Stemmata masculino vi Primogenituræ & Successionis linealis in totum Comitatum Hanoico-Müntzenbergicum succedendi (§. 5); eundem quoque clausula Pacto de A. 1458. insertæ intellectum statuendum esse, sana jubet ratio. Quando ergo ILLVSTRIS AVTOR *Deductionis Hasso-Cassellane* verba Pacti: *Worzu dann yre igliche Tochter recht hette daz solte yre und yren Erbin folgen und werden*, interpretatur: das ist nach Art des Primogenitur-Rechts & juxta Successionem linealem die Tochter aus des Primogeniti Linie/ alles was zur Hanaui Münsenbergischen mit dem Jure Primogenituræ afficirten Erbschaft gehöret/ verum vidit, atque non solum uti res est sed & idem dixit, quod Pactum de A. 1610. apertius indicat, verbis: alsdenn soll denen Töchtern oder Ihren Erben eines jeden Stammes die nächsten / ungeachtet ihrer dem Männlichen Stamme zu gutem gethaner Verziegl / dasjenige / darzu Sie Recht haben werden / in allermaßen / als ob diese Erb-Einigung nicht aufgerichtet / noch von Ihnen denen Töchtern dem Männlichen Stamm zu gutem verziehen worden wäre / ohne Männlichs Eintrag wieder zufallen und eingeräumt werden. Quamvis enim in Darmstadtina Deductione p. 31. proximitas

mitas ab ultimo possessore aestimetur, attamen opinionem hanc non solum in *Cap. preced.* obelo confixi, sed & Per-Illustris Dn. de LVDOLPH redarguit, quando Jure Primogenituræ introducto illam foeminam reservatricem succedere affirmat (*x*), quæ est linea propior. Quoniam itaque ea dubio procul propior linea, quæ ex primogeniali est: dum in ordine primogenituræ ordo senioris lineæ respicitur: ex ea vero superest AMALIA ELISABETHA modo ejus hæres; neque majus neque verius est, quam quod huic secundum ipsum Pactum de A. 1610. Jus privative succedendi competat. Hucque ipsa renunciatrix respexit verbis: **Das Wir neben Unsern Schwestern oder andern Nuhmen und Baasen / so vom Hauß Hanau für Handen / und nicht verziehen seyn würden, oder deroselben Erben zugelassen werden sollen:** hisce enim non solum significavit sed & declaravit, quod equidem pro nunc jure sibi favente uti nolit, at in casum deficientis Stemmatis masculini Successionem sibi suo ordine non minus salvam velit, ac est iis, quæ non renunciarunt. Qua fide ergo descendens ex ultimo masculo foemina cum ipsa saltem ad Successionem adspirare, nedum ipsa exclusa privative succedere possit? Et nimis diluta sunt, quibus illa ILLUSTRIS AVTORIS interpretatio in notis Darmstadtinis impugnatur. Sic quando p. 30. n. 75. & 76. asseritur temporibus antiquis eam Juris Primogenituræ formam non fuisse, quam ILLUSTRIS AVTOR defendit, error nimis crassus committitur. Jam sub HENRICO IV. hac forma Successionem linealem involvente indutum in SAXONIA comparet. Juxta eandem namque ORDVLPHO seu OTTONE Duce mortuo Ducatus teste LAMBERTO

K 3

SCHAFF-

(*x*) de Jure Fœm. Illustr. P. II, C. I. Aph. XXVI. n. l.

SCHAFFNABVRGENSI legitima Successione ad ejus filium magnum, excluso patruo HERMANNO devolutus, huicque in Feudis Apanagium Comitis elogio permiffum, quemadmodum ex HELMOLDO colligere est (y). Nec diverfa formæ in Domino Auftriaca reperitur Primogenitura a FRIDERICO I. in Comitibus Wormatienfibus A. 1156. conceffa (z), & a FRIDERICO II. in Comitibus Veronenfibus A. 1245. confirmata (a). Eandem quoque in Lotharingæ Ducatu, Primogenitura RENATI III. Testamento A. 1326. introducta, obfervare datur (b). Quinimo dum MARGARETHA Terram Hollandiæ & alias hereditarias fratre WILHELMO IV. Comite mortuo tanquam proximior & foror natu major ad Bavaros traduxerat; HENRICVS REBDORFIENSIS MONACHVS ad A. 1347. testatur, hanc natalium prærogativam etiam inter foeminas post prærogativam fexus ceffantem readmiffas ex confuetudine patriæ obfervatam fuiffe, perinde ac apud OTTONEM FRISINGENSEM ac GVNTHERVUM in Burgundia & Comitatu Provinciæ apud MATTHAËVUM PARISIENSEM ad A. 1000. Saltem eadem forma Juri Primogenitura a temporibus CAROLI IV. denegari nequit, ob difertum Aureæ Bullæ C. II. §. 2. locum, & exempla quæ apud MYLERVUM (c), KNIPSCHILDIVM (d), & ITTERVUM (e) fupperunt, quibusve conftat in Principatibus & Comitatibus ad normam Aureæ Bullæ Jus Primogen-

(y) L. I. C. XXII. §. 6. Chronic. Slav.

(z) Goldaftus T. I. Conftit. p. 302.

(a) Limnæus L. V. C. 2. n. 31. Knipschild. de Fideicom. Fam. C. VI. n. 285.

(b) Lunig. Part. Spec. Contin. II. IVte Abft. XVter Abft.

(c) de Princ. Imp. c. 21

(d) de Fideic. fam. c. 3. n. 28. c. 6. n. 282.

(e) de Feud. Imp. C. 12. §. 15. feqq.

mogeniturae resuscitatum fuisse. Cum adeo non aliam Vir Illustris intellexerit Juris Primogeniturae formam & Pactum quaestionis A. 1458. initum sit, est quod quaeque ejus interpretationem optime fundatam agnoscat. Perperam quoque ad not. I. remissio fit: quae enim ibi leguntur falso supposito innituntur, quasi successione linealis fundamentum Jus representationis sit. GROTIUS pro me loquatur (f): *in successione lineali ait, observari solet non jus illud subitionis in locum quae representatio dicitur, sed jus transmittendi futuram successionem quasi delatam lege scilicet ex spe, quae nihil ex se et naturaliter operatur, Jus quoddam verum excitante.* Cui suffragatur JOH. STRAVCHIVS eximius JCTus (g). Multo magis ergo a vero abhorret quod in not. 76. asseritur, successionem linealem A. 1458. in Germania prorsus ignotam fuisse: cum A. 1550. adhuc modus succedendi secundum lineas observatus non fuerit. Contrarium statuminant exempla supra allata, & Familia COMITVM HENNEBERGICORVM extincta, in qua constitutione BERTHOLDI possessoris hujus Comitatus jam A. 1310. idem ordo succedendi obtinuit, quod testatur LEISERVS (h). In Constitutione RVPERTI II. Electoris Palatini sub dato Heydelberg auf S. Margarethen Tag A. 1305. apud TOLNERVM (i), idem cuivis obvis. Quibus accedit Privilegium quod Serenissima Domus Württembergica a MAXIMILIANO I. A. 1495. impetravit, & extat apud HORTLEDERVM (k), in quo linealis Successio graphice

(f) L. 2. C. VII. §. XXII.

(g) in Dissert. Jur. publ. p. 353.

(h) de Apanag. th. 27.

(i) Cod. Diplom. Pal. p. 134.

(k) T. I. L. III. C. I.

phice descripta, adeo ut omnes illa trica succisa, quaæ care-
roquin in Illustribus Familiis aliis, de patruo et Nepote,
cujus pater vivo avo, ac delata nondum hereditate, deces-
sit succrescere solent ac subministrare copiosam dubitatio-
num & licium materiam, succisa. Jungatur conventio de
A. 1535. inter HENRICVM & fratrem WILHELMVM Duces
Brunsvicensis de Jure Primogenituræ inita, cujus In-
strumentum idem HORTLEDERVS suppeditat (1),
cuive tanquam legi & post in Ducatu Brunsvicensi, Li-
neæ Welferbytenfis Primogeniti solius Successio innixa
fuit. Quisque a præconceptis opinionibus liber cum
STRAVCHIO l. c. Successionem linealem hic contuetur.
Equi alias fieri potuisset, ut A. 1550. HERTIO teste (m),
OTTO HENRICVS intentionem suam contra patrum FRIDE-
RICVM II. in lineali Successione fundans, Consilia JCtorum
in Germania pro se habere potuisset, si eadem tunc temp-
oris in Germania observata non fuisset? Quod vero secun-
dum eandem OTTO HENRICVS non successerit, id non a
deciso Electorum, sed ipsius pactione amicabili dependet,
uti supra jam monitum. Neque aliquid singulare continet
(n. 77.). Adstruat Pacto d. A. 1458 filias masculorum
æquiparatas fuisse. At in quantum? Saltem quoad jus succe-
dendi ordine legitimo succedendi salvo. Hinc Pactum de A.
1610. proximioræ præfert. Equidem porro obvertitur,
eam & in primogenio proximioræ esse quæ ultimo pos-
sessori propior. Quid si vero id concedam? Cum namque
secundum Pactum de A. 1610. ita succedatur, *als ob die
Erbeinigung nicht aufgerichtet / noch von Ihnen des-
sen*

(1) L. 4. C. 31.
S. II. §. IX.

(m) de Special. Rom. Germ. Imp. Rep.

nen Edötern dem Männlichen Stamm zu gutem verzie-
hen worden wäre / ultimus possessor qui attentendus venit
non est. JOHANNES REINHARDVS, sed REINHARDVS III; conse-
quenter ab hoc non illo proximitas æstimanda. Atque hic
est cujus bonis fuit renunciatum, utpote bona conjun-
ctim possidens. Proximitatem vero ab eo æstimandam
esse in Diff. II. §. 35. luculenter probatum dedi. Levis
quoque momenti est, quod in not. 78. opponitur, Jus
Primogenituræ nulla lege Imperii fundatum esse. Si &
non scripta subintelligatur, id negamus atque pernega-
mus. Modo enim annotatum, quod, postquam a CARO-
LO IV. in Electoribus Jus Primogenituræ restauratum;
idem in Principatibus & Comitatibus ad exemplum resu-
scitari fuerit, ut adeo in iisdem Jus Primogenituræ
Observantia indubia adeoque lege non scripta nitatur: cui
dein Confirmatio Cæsarea accessit. E simili penu venit quod
Apologeta de duratione Juris Primogenituræ (not. 79.) fo-
ras dat, quasi illud extincta linea masculina expiraverit.
Obloquitur ei ipsum Statutum verbis: also daß allewegenn
ewiglich numme dann ein Herr seyn soll zu Hanau / wenn
das von Unfern Otern auch also auf Uns ist kommen.
Cumque prærogativa sexus linea masculina extincta adeo-
que ratio foeminarum exclusiva cesset; ratio Juris Primo-
genituræ adhuc subsistat in proclivi est statuere, quod li-
nea masculina extincta Jus Primogenituræ non expira-
verit. Plura de hisce differere superfedeo, ne falcem in
alienam messem immittere videar, quæ enim hætenus
demonstravi, ad mea contra SENCKENBERGIUM stabilien-
da multum faciunt. Vnicum tamen adhuc in deductione
Darmstadina sicco pede transire nequeo, quoniam *to neg-*
vorst concernit, mihiq; valde obstare forsan videri pos-

L

set.

fet. Opponitur nimirum pag. 29. de filiabus renunciatricibus dici, daß sie sollen abgemehret seyn. Quod vero istiusmodi verba ad masculam profapiam restringenda & ita capienda sint, ut florente sexu masculino & agnatione renunciatrici, quoties masculus mortuus fuerit, quævis prætenfio adempta sit, in superioribus jam adfuit, atque per tradita HARPRECHTI (n) patet; sed & per reservationem regressus ad bona renunciata in eodem Pacto renunciatricibus expresse indultam ad liquidum veritas explorata est, adeo ut cum extantibus masculis sufficienter hæc verba operata, eorum vis ulterius absque ratione sufficiente & contra regulas bonæ interpretationis extenderetur, quemadmodum jam de MARINIS (o) tradidit.

§. 7.

Ad hæc horrescet SENCKENBERGIVS haud dubie. Alte enim se demonstraturum §. 97. intonat in bonis omnibus Münzenbergicis, Hanoicis Avitis, Lichtenbergicis, Ochsensteinienfibus & Bitschiacis proximiores foeminas aut filias, remotiores vel amitas exclusisse. O singularem prorsus fiduciam! Quam vereor ne inconsulta isthæc audacia demonstrandi in nervum denique erumpat. Mera enim in integro Cap. VII. narrantur commenta, & adæpol liræ, liræ. Nolim rugas contrahat: dictis fidem faciam. Et ecce primum illico argumentum docet, me non

(n) in Disput. de regressu ad bona ab Illustr. princip. filiab. renunc. etiam in casu Stemmat. prors. subl. vere vel solum apparenter præcluso §. 15.

(o) L. 2. Ref. 189. seq.

non inani metu fuisse. Ita enim rationes subducit: *Defuncto A. c. 10 cclv. VLIRICO II. hereditatem 6. ejus sorores creverunt. Nulla hic mentio remotiorum, nec hæc aliquid sibi deberi vel per somnium existimarunt. Quale rægoria est, quantumque quod nunc apparet? Quoniam nulla hic mentio remotiorum; ergo remotiores adfuere! Quoniam remotiores ne per somnium quidem sibi aliquid deberi existimarunt, ergo renunciarunt, & regressum sibi reservarunt; consequenter satis abundeque constat proximiores foeminas remotiores reservatrices excludere! Potestne magis deridiculi quidquam excogitari? Itaque præfiscine dixerim, te ex rationibus extrinsecis ad conscribillandum animum adpulisse. Quis enim istiusmodi ineptæ loquacitatis specimen a Te alias non ubivis inepto expectaret. Cæterum juvat paulo plus addere, a vero nimirum procul distare quod asseris, VLIRICO II. 6. Sorores fuisse. Earundem saltem 4. fuere. In quo mihi & Lectori alcyonia otiumque indulgere potuisses, si legisses, quæ Illustris Dn. KOPP in Tabella Genealogica Dominorum de Münzenberg (p) magna cum eruditione ad liquidum perduxit: hujus lumine vidisses profecto certiora. Ulterius obsecro perpendas, quod Sorores istæ Jure Successionis hereditariæ ad bona fratris admittæ dicantur in Copia Confirmationis über das Schönbergische Antheil de A. 1282. (q). Cum igitur hic disputeretur de Successione conventionali, vehementer iterum vapulas. Frustra quoque sunt, quæ pro defendenda exclusionem foeminarum remotiorum*

L 2

(p) de different. p. 542. (q) in Deduct. des Gräffl. Stolberg. Erbrechtens auf Königstein 1663. fol. 4.

per proximiores in ipsis Hanoicis terris magno strepitu tentas, objiciendo Diplomata ALBERTI Regis de A. 1306. & LVDOVICI IV. de A. 1315, ubi filias sororibus præferendas esse satis exserte statuatur. Contrarium potius inde colligo: nam Adelheidis VLRICI soror præ filiabus ipsius jam A. 1306. Jus in Feudis Imperii succedendi ex ALBERTI privilegio adeptæ. Alias filiabus privilegio LVDOVICI opus non fuisset. Nil quoque insoliti in feudis esse, ut vocabulum heredis legitimi, solos masculos denoret, annotavi in Schol. §. 25. Dis. II. Nec implicat hæc concessio. Quemadmodum enim LVDOVICVS A. 1332. Feudum Imperio apertum fratri & sorori simul concedere potuit, qualem casum apud HVNDIVM legimus (r) quando inquit: *Verlieh Kånser Ludwig dem besten Mann / off dem Greiffen und seiner Schwester Cathrey und ihr beyder Erben / die Vogtey zu Altminster / die Hermann Selig von Vordach zuvor zu Lehen gehabt etc.* ita ALBERTVS in istiusmodi Feudo filiabus ultimi Vassalli ejusdem sororem præferre potuit. Cum adeo ADELHEIDIS jus succedendi prius acquisiverit, illud ipsi invitæ auferri non potuit. Quod maximo argumento est, eandem nonnisi libere consentientem fratris filiabus A. 1315. postpositam fuisse. Nec cætera, quæ annectis, exempla ullius vis sunt. Etenim partim Successionem ordinariam concernunt, velut illud de Breubergica successione integra ad filias Ebirhardi transmissa, partim feudalem iterum velut illud de Babenhufa vi primæ investituræ 1372. semper filiabus concessa. Hic vero de successione extraordinaria conventionali queritur. Væ væ mihi

(r) in seinem Båyerischen Stammbuch T. 2. p. 266.

mihi rem habeo cum homine qui nescit distinguere! Mir-
 tamus ergo hæc inania, & nos potius convertamus ad id
 quod ipse jactas maximum, ad Renunciationem nempe
 ELISABETHAE JUNIORIS de HANAUWE de A. 1410.,
 cum hac reservatione factam: *Ußgenommen abe unsere Vet-
 tern von Hanauwe vorgeant von Todis wegen abegiengen
 ane Libes Erben.* Vnde ipsam hancce Comitum foeminam
 agnovisse infero, se filiabus ultimi possessoris cedere de-
 bere & quidem pro Lege Familiae solita. Qua opinione
 tibi non parum places, imo adeo ut in Epistola dulcissima
 ad suavissimam Tuam Animam, renunciationem hanc non-
 nullis bilem moturam glorieris. Quæ intemperiae te agi-
 tant! Ita in gyrum te volvit praesumptus error, ut nec
 videas nec audias, sed sensibus quibusque repugnes. Jam-
 jam demonstravi §. 25. Diss. II. vocabulum *Leibes, Erben*
 in materia renunciationum interdum impropiandum es-
 se. Quo referre merito possis, locum apud STUCKIUM
 (s) Per-Illustri Du. de LYDOLPH admodum commen-
 datum: *heredis nomen*, inquit, *non unimode semper acci-
 pitur, sed ejus interpretatio fiat, prout conditio personarum
 & natura dispositionis actuum & rerum expostulant.* Jam
 vero tralatitium est, Dispositionis exclusivæ filiarum in
 Familiis Illustribus rationem finalem conservationem Fa-
 miliae esse. Vnde cum ELISABETHA cum matre sua re-
 nunciare se dicat, *als von der Herrschafft von Hanauwe
 wegen vereinigt und gerichtet ist* (t); sequitur, quod vo-
 cabulum *Leibes, Erben* in illa dispositione & renunciatio-
 ne ad solos masculos, ceu per quos solos familia conserva-
 tur, restringi debeat. Cui hanc quoque rationem PE-

L 3

TRV6

(s) P. I. Conf. 12. n. 87.

(t) Beschreib. der Hanau Mungensb. Land Lit. F. Bessl.

TRVS ACTOLINVS (u) adjicit: ut minus quam fieri possit dicatur renunciatum. Quodque hoc vocabulum **Leibes Erben** huic nostræ sententiæ non officiat, vel ex iis olfacere potuisses, quæ TVBINGENSES (v) cum CARDINALI de LVCA affirmant: *sepissime pragmatikum vulgus turpiter decipi solam literam sectando & non considerando, quod frequentius verba & clausule non sint partium, sed Notarii.* Quodsi autem præter veritatis confortes in nostra Dissertatione allegatos plures desideres; desiderio tuo lubenter velificabimus. Evolve BOTTILIERIVM (x), HORATIVM MONTANVM (y) HODIERNAM (z), HARTM. PISTORIS (a), CANCERIVM (b), singulos in nostris Castris deprehendes.

§. 8.

Quod attinet exempla, quæ a §. 100. usque ad §. 103. advocas, statim dicam quod res est: omni nisi iterum nihil egisti. Spectant partim ad Successionem feudalem, partim ad Successionem ab intestato Juris Civilis, quo etiam pertinet Successio in feudis hereditariis. Cum itaque de his succedendi modis hic quæstio non sit, sed de Successione anomala conventionali, quorsum tam immensa exemplorum rem non tangentium seges? Mallem vadam-

(u) Resol. Jur. 40. n. 3.

(v) ap. Harpr. Tr. 3. R. 3. n. 178.

(x) de Succ. ab intest. C. 2. n. 17.

(y) de Renunciat. Controvers. c. 9. n. 6.

(z) ad L. 6. C. de S. N. Q. II. n. 38.

(a) L. IV. Q. 6. n. 45.

(b) Variar. Resol. P. 3. C. 15. n. 33. 34.

dimonium deserere, quam ita disputare. Anignoras Successiones sicuti communes ita & feudales regulari & alterari ex pactis (c)? præprimis moribus nostris, ubi etiam ex nudo pacto nascitur obligatio. Hæc ut eo clariora fiant, tenendum paulo explicatius, in feudis foemineis, ad quæ referenda e. gr. illa, quæ CONRADVS Dominus de LICHTENBERG ab Imperatore & Romano Imperio tenuit & RYDOLPHVS I. A. 1289. ipsius filiabus quoque concessit, si ipsum sine masculis heredibus contingeret decedere, foeminam semel exclusam semper, nisi novum factum superaccesserit, manere exclusam, ut latius executus BITSCHIVS (d). Ob id proximioris præ remotiori veluti filie præ amita a patre exclusæ in Successione prærogativa sit necesse est. Quod vero huic Regulæ in materia renunciationum locus non sit, aliquoties jam demonstravi; ad eoque plura hac de re nolo differere, ne eadem iterum dapes inferantur in ferculum tædium excitaturæ Lectori. Et dabo cæteras Alsaticas terras feuda mere hereditaria esse, sicque in iisdem secundum modum Juris Civilis succedi (e), juxta quem proximiores foeminæ remotioribus præferuntur. Inde vero perperam quis tecum ad Successionem conventionalem concludat. Eoque paralogismus insignis est, a quo minime tibi cavisti. Quo vero intelligas etiam in Alsatia, si renunciatio sub clausula reservativa facta, eundem quem defendimus succedendi ordinem observari, attende ad ea quæ Cl. NAGELIVS annotavit (f), FERDINANDVM III. ad ordinem Equestrem

(c) Wefenb. I. C. 15. n. 73.

(d) in Comm. ad J. F. L. I. Tit. VI. p. 103.

(e) Struv. in Synt. J. F. C. IV. §. 12.

(f) ap. Burgermeister. Thes. Equestr. T. I, p. 592.

stem Alfatia ante illud Statutum Equestre in A. 1652. per Rescriptum consensisse in confectionem ejusmodi Statuti, ad interim autem per literas parentes Parentibus permisisse de adstringendo filias ad renunciacionem in allodiis, relicta tamen illis legitima. Cum itaque, ut plenius supra expedivi, vi Statuti illius & reservationis, quam involvit, proximiores foeminae remotiores in Successione non excludant, idemque in caeteris Ordinibus Equestribus observantiae sit, non est cur dubii hareamus, quin idem in eodem casu in Alfatia quoque obtineat. Adde unicum illud, in singulis allatis exemplis de Jure Primogeniturae non constare. Quod cum Successionem AMALIAE ELISABETHAE licet intuitu ultimi masculi lineae Lichtenbergicae filia ipsius remotiori deferat; quam inepte exempla haec accersiveris, ad oculum patere puto. Restat ultimum argumentum §. 103. quod ingentis ponderis tibi videtur, & forsitan alii te elephantum parituum credent. At qui plurimum salis habent, ne murem quidem arbitrabuntur. Intuemini Heroem in ratiocinando! Quoniam MARGARETHA, PHILIPPI JUNIORIS Soror, ejus ut & PHILIPPI SENIORIS filiabus postposita, precipitanter concludit, quod in genere foemina proximior ultimo remotiorem excludat. In superioribus deducere jam defunctus sum, quod Pactum de A. 1458. nonnisi Jure Primogeniturae salvo subsistat, nec ulli disponentes praedictum inferre voluisse censendi sint. Quare cum hoc obtineri non potuerit, nisi MARGARETHA lubens in illam filiarum praelationem consenserit; exploratissimum est, quod aërem ferias, quando exemplo hoc palmam nobis e manibus eripere conaris. Sane in promptu est ratio, cur MARGARETHA non dissenserit, quod nimirum contenta esse decreverit, cum augmento dotis *mit einer Zugabe*

Zugabe und Heynestäuer : ob quam causam sapissime in favorem utriusque sexus descendantium masculorum familiam conservantium cum reservatione regressus renunciaciones fieri solent.

§. 9.

Vides ergo nobis non deesse, quibus opus quod hic molitus fuisti, non levi ruina disjicitur. Nec mirum: nam in ruinam prona sunt, quæ sine fundamento crevere ut ait **SENECA**. Quam ficulnea vero argumentorum tuorum fundamenta sint, affatim me demonstrasse reor. Cedo (ut me in summa colligam) quid infirmius, quam quando §. 71. seqq. fundaminis loco ponis renunciaciones & reservationes superflui quid fuisse? Quod ipsum gravissima a nobis C. I. §. 2. seqq. producta argumenta quætere, nemo a studio partium liber negabit. Ecquid imbecillius, quid magis cachinnis dignum, quam quando controverfiis personarum Illustrium decidendis adhibes **Leges WISIGOTHORVM, BVRGUNDIONVM, RIPVARIORVM, BAIUARIORVM &c.** & secundum eas filias condemnas, ut hereditates fratribus relinquas, atque easdem ab actionibus absolvis, quibus remotiores reservatrices bona renunciata sibi vindicant? Memoriam meam hic ubi Legum antiquarum vigorem in genere defendis, subit, quod lepide & judiciose Doctissimus **WERNHERVS** (g) scripsit: pro LL. antiquarum & consuetudinum receptione disputare idem esse, ac si quis pro veteri Germanorum habitu, braccisque reducendis, acriter

M

(g) in Disquisit. p. 23.

ter depugnaret. Audacter quoque adinstar Dictatoris laudatissimos Juris Consultos quos §. 104. Glossatores vocitas, contra Jura scripsisse ibidem sustines. Quodque Jura Germaniæ nova quæ dicis, crassa Minerva accumulaveris, ejus rei argumenta luculenta dixi §. 14. seqq. C. I. & §. 8. C. II. & Praxis Imperii genuina quam ibidem suis coloribus pinxi, perspicuum facit. Arque sic satisfactum §. 104. posseferque videri causa perorata. Adhuc tamen in literis Amatoriis ad SVAVISSIMUM PECTVS SENCKENBERGIANVM superest argumentum, quod CLERICVS vocat ab invidia ductum. Sententiam nostram AVGVSTISSIMÆ GENTIS & SACRATISSIMI IMPERATORIS NOSTRI CAROLI VI. causæ adversam esse ebuccinat. Vere hic usurpes illud LVCRETII:

O miseræ hominum mentes! O pectora cæca!

Renunciatio AMALIAE ELISABETHÆ, & Serenissimarum Archiducum Austriæ distant quantum coelum a terra. Illa renunciavit quamdiu masculi superstites fuerint, hæc quamdiu ex Sacra Cæsarea Majestate descendentes masculi & foeminae supervixerint, seu ut verba Renunciationum se habent: *Quod quamdiu ex Majestatis Cæsareæ Descendentibus proles aliqua sive masculina sive foemina supervixerit, nullam unquam successionem aut succedendijus prætereendere nec possunt, nec debeant.* Heus tu, paritatem cernis! Argo sane oculator es. Sed nec sic quidem tela pertexta. Successioni in Praefecturam Babenhusanum, quam supra adstruxi, Pacta de A. 1714. & 1718. hostiliter adversari videntur, cum renunciationem

expressam contineant. Fac autem renunciationem validam iis Pactis inesse. Eadem nil movet. Quoniam enim hac ratione Serenissimus paciscens CAROLVS HASSIAE LANDGRAVIVS piissimæ memoriæ renunciando promissit, se ab ista Successione ubi sibi fuerit delata abstinere velle, ante hujus conditionis existentiam vero mortuus, & ipsius Successores jure proprio vi Primogenituræ succedunt; habemus casum similem ei, ubi filia Paternæ hereditariæ renuncians ante Patrem mortua. Quem admodum itaque liberi ex ea nati Avo suo defuncto non obstante matris renunciatione succedere possunt, per demonstrata §. 51. Dis. I, ita & SERENISSIMO PRINCIPI WILHELMO non obstante Serenissimi Parentis renunciatione in dictam Præfecturam Jus succedendi competit. At nec valida istiusmodi renunciatio, si quæ facta fuisset. Repugnaret enim individuitati terrarum, Statuto de A. 1375. in æternum introductæ. Successor vero non tenetur præstare, ad quod antecessor valide se non obligavit (b). Per nativitatem quoque SERENISSIMI CAROLI descendentibus Serenissimis spes parta: spes autem semel parta jus facit (i), quod iisdem a nemine remitti potuit. Taceo renunciationem tantum fingi & contortius concludi ex verbis præter intentionem Serenissimi paciscentis privatione Documentorum falso persuasi interplicatis: ut adeo vere in his Pactis acciderit, quod acris judicii Juris consultus Per-Ilustris Dn. de LVDOLPH observavit (k): *ita comparatos*

M 2

(b) vid. Reinking. de Regim. Secul. & Eccles. d. 3. c. 10.

(i) Grot. L. II. C. VII. §. 28.

(k) de Jure Primogen. P. Spec. Aph. XVI. n. 12.

tos esse quandoque, animos hominum & Studia Ministro-
rum Aulicorum, ut in ineundis Pactis cum altera pacifcen-
tium pars cogitata alterius perspicere nequeat, quilibet

Hero suo commodum aliquod verbis qualicunque mo-
do ambiguus, & interpretationi futura sub-
jectis reservare studeat.

TANTVM.

(A) vid. Retinac. de Regina Scul. & Rebel. d. 3. c. 10.
(B) G. et. I. II. C. VII. §. 28.
(C) de Jure Primogen. P. Spec. Aql. XVI. a. 12.

99 A 6963

ULB Halle

3

002 824 892

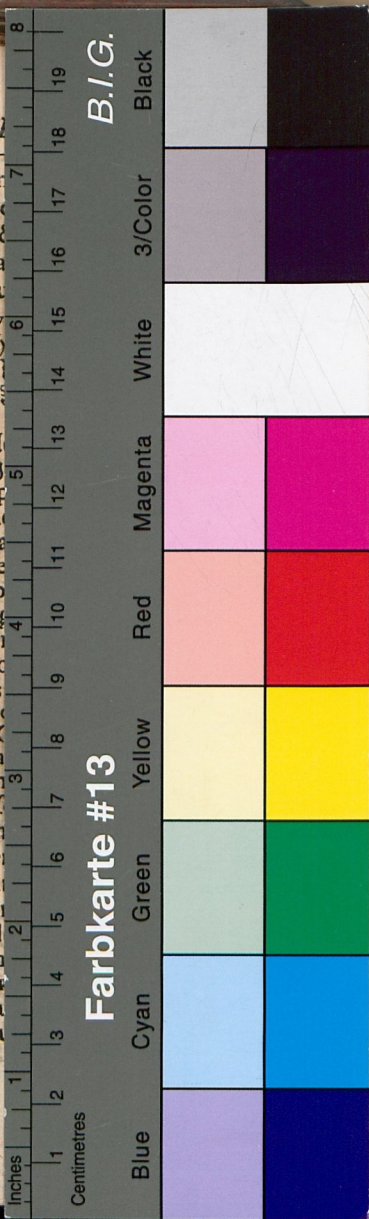

VB 17

Retro ✓

DISSERTATIO JURIDICA,
QVA JURA GENVINA
DE
RENVNCIATIONIBVS
FILIARVM,
CLAVSVLIS SVCCESIONIS
RESERVATIVIS, HARVMQVE VALORE
ET
SVCCESIONE HANOICA
SERENISSIMO PRINCIPI AC DOMINO
DN. WILHELMO,
HASSIÆ LANDGRAVIO, RELIQ.
COMPETENTE,
CONTRA IMPVGNATIONES
DOMINI SENCKENBERGII.
AVSPICIIS
ACADEMIÆ RECTORIS MAGNIFICENTISSIMI,
SERENISSIMI PRINCIPIS AC DOMINI
DN. FRIDERICI,
HASSIÆ LANDGRAVII, RELIQ.
PRÆSIDE
JOH. VLRICO CRAMERO,
J. V. & PHIL. D. PROF. JUR. ORD.
DIE XXXI. DECEMBR. A. MDCCXXXVI.
PVBLICE IN AVDITORIO JCTORVM VINDICANTVR,
RESPONDENTE
ADAMO FRIDERICO DE KEVDLL,
EQVITE HASSIACO,
MARVBERGI, TYPIS PHIL. CASIM. MVLLERI